

CALVINIST + CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

SEPTEMBER 9 and 16, 1966 — No. 765/66 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

De keus

Met het einde van de vacantie komt het vraagstuk van de scholen weer op ons af. Dat is tenminste te hopen. De opvoeding van kinderen is een punt, dat iedere ouder belang inboezemt. Daar doet ieder ouderpaar zijn best voor.

Maar de keuze van de school is nog steeds voor sommigen geen vraagstuk. Ze dringen het althans als vraagstuk naar achteren.

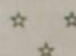
Misschien ligt dit ook wel eens aan de wijze waarop de christelijke school wordt gepropageerd. Zoals trouwens ook de christelijke organisatie wel eens verkeerd wordt gepresenteerd.

Wij hebben geen christelijke scholen uit kritiek op de openbare. En wij hebben geen christelijke organisaties als tegenhang van de neutrale. Ware dit zo, dan zou heel onze actie negatief zijn. Dan zou het slecht een reactionaire bedoeling wezen.

Wij moeten ons wel realiseren, dat wij als christenen een nieuwe mensheid vormen. Het zij met veel schuchterheid en heel nederig gezegd. Maar het is een feit. Geloven betekent begrepen te zijn in de nieuwe mensheid, die God op deze wereld reeds aan het vormen is. De Here Jezus "vergadert zich een gemeente".

En krachtens het verbond behoren de gelovigen en hun kinderen daartoe. Daarom krijgen die kinderen een andere opvoeding, dan het gemiddelde kind in de openbare school. Er is tussen die twee een opvallend verschil. De kinderen van gelovigen worden opgevoed (in huis en op school) voor God. De kinderen van ongelovigen worden opgevoed voor de gemeenschap.

Het gaat er nu maar om of wij als ouders zien, waar onze kinderen thuis behoren. Wat komt eerst: God of de gemeenschap? Het antwoord op die vraag zal onze keuze bepalen.

Abortie

De Canadian Bar Association — de vereniging van wetsgeleerden — heeft zich bezig gehouden met de vraag van abortie, het vroegtijdig beëindigen van zwangerschap.

Nu is abortie in Canada bij de wet verboden. Zo nu en dan kan men in de krant lezen, dat een geval van abortie is bekend geworden. De schuldige, die de abortie heeft uitgevoerd, ook al is hij of zij een medisch dokter, moet het gelag duur betalen.

Wat die rechtsgeleerden bezig hield, was de vraag of abortie altijd verkeerd is en of de wet op dit punt geen wijziging behoeft. Vooral in gevallen waarin de vrouw of het meisje het slachtoffer is van een misdaad. Het moet je vrouw of je dochter maar zijn. Wij kunnen ons de houding van die politieman, nog niet zo lang geleden in Amerika, best voorstellen. Zijn dochter was het slachoffer geworden van een overval en een verdachte was gepakt. Toen de politieman hem in de gang van het gerechtsgebouw tegenkwam, bedacht hij zich niet, maar schoot de man neer.

Dat kunnen wij ons levendig voorstellen.

Maar als de minister van justitie het verzoek van de Canadian Bar Association in overweging neemt, kan hij zich moeilijk door deze en dergelijke gevoelsoverwegingen laten leiden.

Er zijn drie gronden voor wijziging aangegeven: a) wanneer de gezondheid of het leven van de moeder gevaar loopt; b) wanneer de zwangerschap een gevolg is van aanranding; c) wanneer er voldoende reden is om aan te nemen, dat het kind een ernstige geestelijke of lichamelijke afwijking vertoont.

Men ziet het: het zijn alle gevoelsoverwegingen, die het besluit moeten beïnvloeden. En er bestaat heus wel kans, dat de minister hiervoor voelt en overstag gaat.

Maar zo mag het niet beoordeeld worden. Wij willen niet zeggen, dat de "criminal code" geen wijziging op dit punt behoeft. Maar wij willen er voor pleiten dat een andere maatstaf wordt aangelegd. De laatste grond b.v. is zeer dubieus. Het gaat hier om een mensenleven. En wij willen ons hoofd niet omdraaien voor het moeilijke, als een kind met een ernstige geestelijke of lichamelijke afwijking geboren wordt. Maar geeft dit aan een overheid het recht, abortie toe te staan? Gaat het hier niet om een mensenleven? Is zo'n mens, ook al is hij verminkt, geen beelddrager Gods? Zit er niet een bedoeling van God achter als ouders zo'n kind ontvangen?

Die vragen stellen is ze beantwoorden.

De overheid dient dienaar van God te zijn. Wat wil zeggen, dat niet in de eerste plaats ons gevoel voor recht of omstandigheden de doorslag moet geven. Maar wat God wil en wat Hij bedoelt moet de maatstaf zijn voor het beoefenen van recht.

Daar worden de vragen niet gemakkelijker om. Maar God zal wijsheid geven aan hen, die er om vragen. Zeker in de handhaving van recht.

Nederland voorop bij Paviljoenbouw Expo Wereldtentoonstelling 1967

Het Nederlandse paviljoen aan de St. Laurens, Rechts het kunstmatige meer. Achter het gebouw zal het Belgische paviljoen verrijzen.

Ruim acht maanden voor de opening van de Expo Wereldtentoonstelling 1967 in Montreal is het exterieur van het Nederlandse paviljoen gereedgekomen. Het is een aluminium-schepping van het Rotterdamse architectenbureau Eijkelenboom en Middelhoek. De tijdige bouw betekent een grote meevaller voor de Stichting Wereldtentoonstelling Afdeling Nederland.

Terwijl op het St. Helen's eiland in de St. Laurens rivier koortsachtig wordt gewerkt om de 73 landenpaviljoens voor 28 april 1967 gereed te krijgen, staat het "Hollandse Huis" (2.300 m² bebouwd op een terrein van 3.524 m²) zilverglanzend tussen twee waterfronten. Voor het Nederlandse paviljoen de rivier en naast de entree een kunstmatig meer, waarop straks een drijvend restaurant zal worden gecreëerd. Het paviljoen bestaat uit een "spaceframe", waarbinnen de expositieruimten (wanden, vloeren, daken) als dozen vrij zijn opgehangen. Deze constructie maakte het mogelijk, dat een overstek van 14 meter kon worden gebouwd. Als het terrein na de tentoonstelling weer in de oorspronkelijke staat moet worden opgeleverd, kan het paviljoen eenvoudig worden gedemonteerd om elders, in welke vorm dan ook, weer te worden herbouwd. Reeds nu al zijn er in Nederland drie serieuze gegadigden.

Voor de Nederlandse deelneming aan de Expo 67 is een bedrag van 12 miljoen gulden beschikbaar gesteld door de Nederlandse regering. Nederland wil zo goed mogelijk voor de dag komen, te meer omdat Nederland bijzondere banden met Canada heeft. In de eerste plaats sneuvelden ruim 13.000 Canadezen voor de bevrijding van ons land, ten tweede ondervond de koninklijke familie tijdens de oorlogsjaren gastvrijheid in Canada, ten derde vonden ruim 500.000 Nederlanders hier een tweede vaderland.

Beelden van en uit NEDERLAND

De Keurvorst Exit

Jan Smallenbroek heeft ontslag gevraagd als minister van Binnenlandse Zaken.

Hij gaf daarvoor de volgende verklaring:

> "Ongeacht de uitkomst van het justitieel onderzoek in verband met de door mij veroorzaakte aanrijding op 16 juli j.l. ben ik op grond van zuiverheid in de verhoudingen van mening, dat het aanzien van het ambt van minister en van de politiek in het algemeen er mee gediend is, dat ik mijn functie van minister van binnenlandse zaken neerleg. Ik heb daarom aan de Koningin verzocht mij van dit ambt te ontheffen. Ik heb de minister-president daarvan op de hoogte gesteld."

Aanleiding tot dit ontslag is, dat de heer Smallenbroek in de nacht van 15 op 16 juli na een diner in Des Indes nog ging "napraten" in het House of Lords en bij het naar huis rijden een geparkeerde auto van zijn buurman aanreed en beschadigde en met gedoofde lichten er van door ging. Doch een 17-jarig meisje zag vanuit haar raam de botsing. De minister zond de volgende ochtend zijn vrouw naar de eigenaar van de beschadigde auto en bood schadevergoeding aan. Intussen was ook door de politie een onderzoek ingesteld en de vraag is nog of de rechter er in gemoeid zal worden.

De heer Smallenbroek heeft meer dan een maand nodig gehad om de "zuiverheid in de verhoudingen" aan te voelen. Er is in de tussentijd dan ook al heel wat over dit voorval te doen geweest. Deze nachtelijke aanrijding en ook aantekeningen op een sigarendoosje over een hoogst ernstige aangelegenheid, n.l. het ontslag van de hoofdcommissaris van politie van Amsterdam, waren gerede onderwerpen voor publicaties en spot. Een onzer vrienden schreef ons na onze terugkeer uit Canada: "Je zult in Canada gehoord hebben van ondeugende ministers, hier hebben we dorstige ministers." Doch in feite is het allerminst grappig.

Dit is de tweede A.R. voorman die door persoonlijk wangedrag van het politieke toneel verdwijnt. Het is niet alleen een smaad voor hen zelf, maar ook voor de A.R. Partij en de Christelijke gemeenschap.

Dr. Berghuis, de voorzitter van de A.R. Partij, verklaarde, dat van de zijde van de partijleiding geen druk op de heer Smallenbroek was uitgeoefend en dat hij geheel naar eigen inzicht handelde. Men ontkomt niet aan de indruk, dat wat de publieke opinie hier doet wel haar werking heeft gedaan. Daarbij komt waarschijnlijk de kritiek op het beleid van deze minister, die zeker niet onbekwaam was en tevens een harde werker, maar de souplesse miste, die een bewindsman nu eenmaal in de politiek nodig heeft. Het heeft de heer Smallenbroek niet zozeer aan strategisch dan wel aan tactisch inzicht ontbroken. Alsmede de indruk, die hij gaf, graag minister te zijn. Niet voor niets werd hij de Keurvorst van Drente genoemd.

Voor het toch al zo stroef lopende Kabinet-Cals een nieuwe tegenslag. Binnen een maand moet de Troonrede uitgesproken en de miljoenen-nota op tafel worden gelegd en vandaag is de Regering nog niet tot overeenstemming gekomen. De twee grote partijen achter dit Kabinet, de Katholieke Volkspartij en de Partij van de Arbeid, maken het nog een beetje moeilijker door specifieke eisen te publiceren, die volslagen tegenover elkaar staan. Al duren krakende wagens het langst, het zal toch niemand verwonderen als deze regeringscombinatie (Kath. Volkspartij, P.v.d.A. en A.R.) nog voor de aanstaande verkiezingen in het volgende voorjaar uiteenspat. En niemand zou er een traan om laten.

* * *

Na vijf en veertig jaar kwam een zoon van Friesland naar zijn "heitelân" terug. Van Den Haag naar Drachten! "Hij gaat emigreren," zeiden onze Haagse vrienden. Er zit een stukje lyriek in, maar het is misschien het beste, dit binnenkamers te houden. Een Fries legt zijn hart niet graag op tafel.

Of er veel veranderd is in een kleine halve eeuw? Om een juist beeld er van te krijgen zijn nog enige verkenningen nodig, maar de eerste indruk is wel, heel veel!

De isolatie is doorbroken!

Mijn ene buurvrouw is Zwitsers, de andere woonde, voor ze hier kwam, in Duitsland.

De industrie stuwt omhoog en men moet naar puur agrarische gemeenten gaan, om de herinnering aan het vroegere te doen herleven.

En toch het "eigene", het karakteristieke is niet verdwenen. De ruime vlakke weiden met daarboven een onvergetelijk wolkenspel, de typische volksaard, eenvoudig, gul en soms ook "annoying", de rust en het landelijke, ondanks de urbanisatie, het is er nog.

Het moderne leven heeft niettemin ook hier de tijd in zijn greep. Het uitgaansleven, het vermaak en de sport nemen een veel grotere plaats in dan vroeger en wissen eigen grenzen uit.

Maar 's zondags zitten de kerken nog vol, voorzover er de Christus der Schriften wordt gepredikt. De "modernen" lieten ook in het begin van deze eeuw al verstek gaan. Vergis ik mij niet, dan is de grondslag nog wat steviger dan in de "Hollanden" en vlindert men minder, al verdienen onze zwemsters daarmee goud.

Het is de laatste etappe.

Ds. Guldenarm, een man die in Friesland een ereplaats innam in het Fryske Réveil en die 127 beroepen afsloeg voor hij van plaats verwisselde, woonde de laatste twintig jaar van zijn leven in Utrecht, maar werd in Oosthem begraven.

In het Friese hart blijft het verlangen sluimeren naar eigen grond, maar voordat de lyriek doet zingen, finitum!

Cn.

Drachten, 30 aug .'66.

KRITIEK

Enige tijd geleden schreven we een stukje naar aanleiding van het boekje: "De kogel door de Kerk". Tot onze grote verbazing lazen we in het nummer van 26 augustus jl. in Calvinist Contact een brief van de bekende schrijver, de heer P. J. Risseeuw uit Den Haag. Hij deelt hierin mede dat de schrijver "van Randwyk" geen atheïst is.

We hebben hierover een poosje nagedacht en kwamen tot de conclusie dat wij, zondige mensen, heel erg slecht kritiek verdragen en op zeer oncharmante wijze kritiek weten uit te brengen.

Onze eerste opwelling was om met P. A. de Genestet te zeggen:

"Ook ik beken het garen:
wat onze tijden baren
is ver van amusant,
't is vreeslijk en 't is ijslijk
't is schriklijk en afgrijslijk,
en ik heb ook het land!
Maar het ergst van alle plagen
zijn toch in onze dagen
die kennissen van Job,
het zijn je die meneren,
die steeds jeremiëren,
Die altijd lamenteren,
die 't weinig goeds negeren,
en eeuwig redeneren
als kippen zonder kop."

Maar toen bedachten wij dat dit niet aardig zou zijn. De heer Risseeuw neemt het voor zijn vriend op en dat waarderen we altijd ten zeerste. Bovendien is het mogelijk dat de heer Van Randwyk voor zijn dood tot andere gedachten is gekomen en in de schoot der Kerk is teruggekeerd. Dat hij in de Hervormde Kerk met grote eer, plechtig is begraven, geloven we gaarne, zonder dat we bij Ten Have het verslag daarvan bestellen.

Het herinnerde ons aan een jonge Joodse vriend die door de Nazi's is vermoord. Hij ging trouwen en vertelde ons dat de Rabbi hem gevraagd had wat voor preek hij wilde hebben, een van 10, 25 of 50 gulden. Hij vond dit maar vreemd en informeerde naar het verschil. O, zei de Rabbi, voor 10 gulden ben je een "goede" man, voor 25 een "beste" en voor 50 gulden een ""hele beste man". Hij wilde niet dat z'n a.s. vrouw een te hoge gedachte van hem zou hebben en koos daarom de preek van 10 gulden.

Wij hebben tijdens ons korte leven in Nederland, Canada en de U.S.A. heel wat begrafenissen meegemaakt. Onze ervaring is dusdanig dat we heel best begrijpen dat er mensen zijn die in hun testament laten zetten dat er aan hun graf niet gesproken mag worden . .

Dat op de rouwbrief stond "Hij is het die ons Zijne vriendschap biedt" zegt ons niet veel. Het is de vraag of de heer Van Randwijk deze vriendschap heeft aangenomen.

In het gesprek dat we lazen in de Kogel door de Kerk, openbaarde de heer Van Randwijk zich als iemand die totaal met de Kerk had gebroken. We geven toe, dat dit nog niet zeggen wil dat iemand dan atheïst is. Een atheïst is iemand die niet in God gelooft. Hitler b.v. geloofde in een God, Khrushchev ook, zelfs de duivel gelooft in God. De Mohammedanen geloven in Allah. Bijna iedereen gelooft in een hoger Wezen, zoals ze het uitdrukken.

Maar dat zijn allemaal AFGODEN. Alléén de Schepper van alle hemelen en deze aarde, de Vader van onze Here Jezus is de enige en waarachtige God. Wanneer we de Here Jezus verwerpen dan keren we God de rug toe. We geven toe, we hadden van de heer Van Randwijk beter kunnen zeggen dat hij van gereformeerd "onkerkelijk" was geworden. We betuigen met grote spijt dat wij deze vergissing maakten. Het was niet onze bedoeling deze mensen naar beneden te halen. Onze bedoeling met het stukje was onze vooraanstaande kerkmensen tot voorzichtigheid en geduld te manen met mensen die nu niet precies zo denken over minder belangrijke zaken als zij zelf. We hebben na het lezen van dit boekje voor deze mensen gebeden, zo'n diep medelijden hadden we met hen dat ze het GELOOF hadden verloren. En wat is het leven zonder de Here Jezus? Een grote nachtmerrie.

Nogmaals, onze excuses voor het gemaakte abuis. We raden echter de heer Risseeuw aan om dat gesprek met de heer Van Randwijk te lezen. Wat een begaafde man. Wat jammer dat hij van de kudde is afgedwaald. We hopen dat hij na dit gesprek de weg terug heeft gevonden.

Jan Drent

FRANCO: ZAKEN MAAR GEEN POLITIEK

Hoe lang zal Franco het roer in Spanje nog in handen houden? Wie zal zijn opvolger zijn? Dergelijke vragen worden door vele Spanjaarden en buitenstaanders meermalen gesteld. Zal Spanje opnieuw een koninkrijk worden? Twee zijn er die aanspraak op de troon maken. De 53-jarige Juan de Borbon y Batterberg, de zoon van de laatste Spaanse koning die momenteel in Portugal woont en herhaaldelijk heeft te kennen gegeven dat hij, indien men hem zou vragen, bereid is de troon te bestijgen. Bovendien is daar zijn zoon, Juan Carlos, als candidaat voor de troon. Persoonlijk verkiest Franco Carlos, aangezien hem die nog wel zo handelbaar toelijkt. Tot op heden ziet het er echter naar uit dat Franco, zolang zijn gezondheid dit toelaat, nog wel een tijd aan het bewind zal blijven. Want de Socialisten en Progressieve Democraten zien, hoewel zij Franco geen ideaal staatshoofd vinden, toch geen andere oplossing dan hem nog maar rustig te laten door regeren. Een burgeroorlog is al evenmin het antwoord op de onverkwikkelijke politieke situatie.

Want onverkwikkelijk is de situatie wel. Franco, eens de held van Spanje die het land na de burgeroorlog van de afgrond heeft gered, verliest steeds meer zijn populariteit. De R.K. kerk, die eens unaniem achter hem stond, is nu verdeeld. Alleen de conservative rooms katholieke vleugel steunt hem nog om zelf de kerkelijke teugels in handen te kunnen houden. De vooruitstrevende Rooms Katholieken, die de geest van het tweede Vatikaanse Concilie hebben ingeademd, moeten van Franco niet veel meer hebben en nog minder van de dictatoriale conservatieve geestelijken. Aan de onbegrensde invloed van de landelijke aristocratie, die vanuit haar grote burchten als oppermachtige landeigenaren de arme boeren voor een prikje voor hen lieten werken, is een einde gekomen. Aan hun steun heeft Franco nagenoeg niets. De 'self-made' industriëlen en zakenmensen dragen Franco, vanwege zijn economisch beheer, ook geen warm hart toe. De nieuwe generatie van fabrieksarbeiders, die onbekend zijn met de heldendaden van Franco, voelen zich al evenmin tot hun staatshoofd aangetrokken. De Socialisten, Anarchisten, Monarchisten en Christelijke Democraten, die herhaaldelijk met elkaar overhoop liggen, hebben één ding gemeen: ze keren zich tegen de Falange, de enige wettelijke Spaanse partij.

Het leek er eerst op dat Spanje de gouden eeuw tegemoet zou gaan. De toevloed van zo'n 16 miljoen toeristen in 1965 die een slordige 16 miljard dollars in Spanje verteerden, betekende een welkome versteviging van de schatkist. Amerikaanse olie-koningen investeerden duizenden dollars in de Spaanse olieraffinaderijen. De Spaanse economie leek er goed voor te staan. Spanje werd zelfs door de internationale wereld weer beschouwd als een volwassene. Het werd toegelaten tot de O.E.E.C., nam deel aan de Wereldbank, en ontving hulp van het 'International Monetary Fund'. In Spanje stelde de wereld dus weer enig vertrouwen. Al spoedig verschenen echter donkere wolken aan de Spaanse economische hemel. Spanje heeft namelijk niet veel bronnen om uit te putten, een gebrek aan kapitaal, een slecht georganiseerde administratie, niet voldoende buitenlands kapitaal, een middeleeuws landbouwsysteem, een nijpend tekort aan geschoolde arbeiders, terwijl de geboorte-aanwas buitengewoon hoog ligt.

Ook al zijn de ijzerindustrie en de kolenproduktie enorm toegenomen, toch zijn deze niet voldoende om aan de eisen van de 32 miljoen Spanjaarden, die nu wel eens van het leven willen genieten, te voldoen.

Door de enorme migratie van boeren naar de industrie centra is er een gebrek aan voedsel, zodat Franco voedsel in het buitenland moet kopen. Een paar maanden geleden hebben 65.000 zuivelboeren in het noordelijke Asturias geweigerd melk aan de melkfabrieken te verkopen, ondanks de eisen van de vertegenwoordigers van hun vakverenigingen, omdat zij voor de melk te lage prijzen ontvingen.

Ze hebben toen thuis van de melk kaas gemaakt en deze op de markt verkocht.

In Bilbao zijn onlangs 2900 fabrieksarbeiders van de Firestone bandenfabriek in staking gegaan om een 6% loonsverhoging kracht bij te zetten, aangezien de kosten voor levensonderhoud met 11% zijn gestegen en niet 5% zoals de regeringsambtenaren beweerden. We willen nog even opmerken dat de 'Young Catholic Lay Movement' zich achter de stakers schaarde.

Franco moet dus iets doen om zijn 'klanten' tevreden te stellen. Zaken is nu zijn eerste programmapunt. Hij zorgt er echter voor zoveel mogelijk buiten de politiek te blijven. De moeilijkheid is echter dat Spanje door het toedoen van Italië niet tot de Euromarkt kan toetreden. Italië wil liever op het gebied van fruit en wijn geen concurrent in de Euromarkt. Daarom moet Franco nu bij Kuwait en Saudi Arabië aankloppen om benzine voor het toenemende aantal auto's in Spanje. Vandaar dat Koning Faisal van Saudi Arabië onlangs zo vriendelijk in Spanje werd ontvangen. Voor wat hoort wat. De volgende bezoeker zal president Gamal Abdel Nasser van Egypte zijn. In Rusland, Polen en Roemenië koopt Spanje benzine terwijl genoemde landen Spaans fruit en vrachtauto's kopen. Van Polen koopt men eveneens kolen en cement en van Roemenië ijzer en staal. Deze 'ruilhandel' is het ware echter niet. Zodoende wordt er nog steeds meer ingevoerd dan uitgevoerd. De industrie en landbouw zullen moeten worden ontwikkeld, vandaar dat er technische- en landbouwscholen worden gebouwd om de jongeren op te leiden voor de industrie en de landbouw. Bovendien tracht Spanje Amerikaanse zakenmensen aan te trekken tot de fosfaat-industrie in de Spaanse Sahara, een gebied waar Marokko meent aanspraken op te hebben. Spanje doet alsof het van de prins geen kwaad weet, maar zorgt er wel voor dat Engeland en Frankrijk, die eens koloniale mogendheden waren, er buiten blijven om zodoende niet onnodige moeilijkheden bij de Marokkanen te scheppen. Zelfs ziet Franco er niet van af om handelstransacties met communist Cuba af te sluiten om toch maar goedkope suiker en tabak voor de steeds meer eisende Spanjaarden ('een tevreden roker is geen onruststoker' zal Franco wel denken) te verkrijgen. Over de 30.000 Spanjaarden, die in Cuba onder benarde omstandigheden leven, wordt niet gepraat. Zaken, maar geen politiek, denkt Franco.

Mannenpraat

☆

Indrukken van Unionville

Het zal niet gemakkelijk zijn om mijn indrukken van deze conferentie onder woorden te brengen. Toch wil ik een poging daartoe wagen, in de hoop dat het anderen mag aanmoedigen een volgende keer deze conferentie te bezoeken. Van het begin af kreeg ik de indruk: hier is een groep toegewijde mensen bijeen, wier hart in vlam is gezet voor een groots ideaal. Mensen die alles in het werk stellen om dit ideaal te verwezenlijken en alle pogingen daartoe benutten. Indien alle aanwezigen dezelfde ervaring hebben opgedaan dan heeft ook deze conferentie mogen medewerken tot het verwezenlijken van het gestelde ideaal.

De geest die in Unionville heerste, was, volgens mij, uitstekend. Uit de lectures en de discussies, die naar aanleiding ervan in de vergadering of in de afzonderlijke groepen werden gevoerd, bleek duidelijk dat men elkaar wilde helpen en dienen door samen te worstelen in onderworpenheid aan Gods Woord, om onze weg en onze taak in de wereld van vandaag te zien.

Of men nu, zoals met mij het geval was, voor het eerst de conferentie bezocht of deze reeds meerdere malen had bijgewoond, men was van harte welkom. De lectures van dr. Maarten Vrieze, dr. Paul Schrotenboer en dr. Henk Hart waren nu niet bepaald eenvoudige kost. Ik wil wel eerlijk bekennen dat het ingespannen luisteren mij hoofdpijn bezorgde. Toch begint men iets te zien van de zaak waarom het gaat.

Ik ben niet bekwaam om deze lectures te beoordelen. Dat laat ik aan anderen over. Toch hebben de lectures bij mij een dieper besef van de rijkdom van God's Woord, van God's onveranderlijke scheppingsorde en de handhaving daarvan, achtergelaten. Eveneens de hopeloosheid van het humanisme en wat er aan ismes nog meer moge zijn om die scheppingsorde te verbreken of te negeren.

Het is een verblijdend teken om op een dergelijke conferentie zoveel jongeren te zien. Het is te hopen dat onze jongeren de konsekwenties van het christelijke geloof voor de wetenschap mogen inzien en er niet tegen op mogen zien hieraan veel tijd en studie te besteden. Indien dit het geval is dan mag men terecht hoopvolle verwachtingen hebben voor de toekomst .

De A.R.S.S. immers zoekt jonge mensen aan te trekken, teneinde hen te bekwamen om leiding te geven op allerlei gebied. Des te meer onze jongeren doordrongen zijn van de fundamentele beginselen, die geworteld zijn in de Reformatie, des te groter zal de invloed van het Christendom zijn op het brede volksleven.

Natuurlijk bedoel ik hiermee niet te zeggen dat de ouderen maar moeten toezien. De ouderen moeten de jongeren stimuleren. Dit kunnen zij alleen volbrengen wanneer hun ogen open zijn voor de wijde perspectieven en de grote verantwoordelijkheid van allen die daadwerkelijke christenen willen zijn.

Daarom acht ik het niet onverstandig dat men ook op de mannenverenigingen — op eenvoudige wijze — iets tracht te doen in de lijn van Unionville. Het studieterrein voor de mannenverenigingen is breed en wijd. Daarom moeten we onze kansen benutten. Want het gevaar is groot dat wij in onze tijd de dingen niet meer juist en helder zien. Bovendien is het mogelijk dat wij in deze wereld ons menen te moeten terugtrekken in ons eigen hoekje. Niets zou funester voor het Christendom zijn indien deze gedachte onder ons postvatte. Wie Christus wil volgen zal Zijn Woord moeten beleven en in deze wereld moeten uitdragen. Dat wil de conferentie in Unionville ons op het hart binden. Daarom ben ik ook zo blij dat ik enkele dagen van mijn vakantie op deze conferentie heb doorgebracht.

C. Overgaauw

MEDEDELING AAN ONZE ABONNEES

Door verschillende stagnaties — waarvan de voornaamste was dat de Posterijen wegens de spoorwegstaking geen couranten in ontvangst namen — kon het 2 september-nummer van ons blad eerst na het Labour Day weekend verzonden worden.

Daar niet te voorzien was tijdens de voorbereiding van het 9 september-nummer wanneer dit verzonden kon worden, besloten wij dit nummer op te schorten en te combineren met het 16 september-nummer, dat U momenteel in handen heeft.

We hopen zeer dat de stagnaties hiermee ten einde zijn en C.C. weer regelmatig aan U toegezonden kan worden.

Redactie.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

DE STAKINGEN

1

Sommige oorzaken

Het schijnt in de lucht te zitten met de stakingen. De ene is nog niet over of de ander begint. Het lijkt wel een besmettelijke ziekte die op heel het arbeidsterrein toeslaat. Zelfs zij die in staatsdienst zijn marcheren in de picket-line. Verpleegsters en onderwijzers vinden de stakingen evenmin beneden hun stand. Vroeger vond zoiets alleen plaats onder het opruiige werkvolk, maar vandaag schijnt dit de methode te zijn om meer geld in je portemonnaie te krijgen of je zin door te drijven. Een 'white-collar' man behoeft zich voor een dergelijk optreden niet te schamen, naar het schijnt. Onwillekeurig vragen we ons af wat de oorzaak is van deze stortvloed van stakingen. We leven toch niet in de crisisjaren? De mensen hebben het, vergeleken bij voor de oorlog, immers goed?

Tijdsverschijnsel

Wanneer wij de lezers van *Calvinist Contact* eens zouden vragen wat, naar hun mening, de oorzaak is van de stakingen, dan zou de overgrote meerderheid die waarschijnlijk zoeken in onze *tijd* en de *mentaliteit* van de mensen van vandaag. Hun redenering zou als volgt kunnen worden samengevat.

De mensen hebben het goed tegenwoordig, maar het is als met het drinken van zout water, men krijgt steeds meer dorst naar geld en bezittingen. Het meer is nooit vol. Men is nimmer tevreden. Het gevolg is dat de mensen uit hun humeur geraken en ontevreden worden. Daarom zeuren ze steeds om meer. Wanneer de 'bazen' of de lui in Washington of Ottawa de klanten niet te gauw op hun wenken bedienen, dan regent het klachten, ja erger nog, dan vallen er slagen. Want voor *gezag* heeft men tegenwoordig geen respekt meer. Ieder meent zijn eigen baas te zijn.

Of een ander nu al de dupe wordt van een staking, daar prakkizeert men evenmin over. Ieder moet zijn eigen peultjes maar doppen. Dat is de tegenwoordige levensstijl.

Spreekt de Bijbel ook niet over wetteloosheid en zelfzucht? Zo plaatst men dan tenslotte dit tijdsverschijnsel in een bijbels perspektief.

Klassestrijd

Vele anderen zullen zich waarschijnlijk meer beperken tot de vakverenigingen. Volgens hen ligt hier de kern van alle misnoegen. Immers, zo redeneren zij, in deze vakverenigingen heeft men voor jaren reeds de klassestrijd gepropageerd en zodoende de klasse van de arbeiders tegen de 'kapitalisten' opgeruid.

Het gevolg is dat er een voortdurende strijd is ontstaan tussen de werkgever en de werknemer. De werknemer vertrouwt de werkgever niet meer, zodat eerstgenoemde meent dat alleen door stakingen aan zijn rechten zal worden voldaan. Als je niet op de tellen let dan gaat de werkgever er met de centen vandoor, waarvoor de werknemer heeft gewerkt.

Door het propageren van deze klassestrijd wordt de samenleving ontwricht en wordt een gezonde economische ontwikkeling de pas afgesneden.

Geen eenzijdigheden

Nu zijn we er echter nog niet. Om een juiste diagnose van de kwaal te stellen mogen we hier niet stoppen. Jammer genoeg gebeurt dit maar al te gemakkelijk. Vooral als christenen menen we met deze schets van onze tijd en de mentaliteit van de tegenwoordige mens de oorzaak te hebben genoemd.

Ongetwijfeld zit hier veel waars in. De ontevredenheid en de zelfzucht beginnen steeds meer onze samenleving te verkankeren, ondanks de vele aktiviteiten op het gebied van de liefdadigheid. Het is dan ook volkomen juist dat wij als christenen allereerst de kwaal moeten zoeken bij de *mens* en niet bij de *omstandigheden*. Toch mogen we de gevolgen van de omstandigheden niet over het hoofd zien.

Wij moeten ons als christenen ervoor hoeden om de zondigheid van de mens als het *eindpunt* te beschouwen, alsof hiermee de zaak is afgehandeld en het niet onze plicht zou zijn om, indien mogelijk, de omstandigheden te verbeteren. Het komt jammer genoeg onder ons meermalen voor dat men zich van de misstanden, zoals de stakingen bijvoorbeeld, afmaakt door vlotweg te beweren: het is allemaal het gevolg van de zondigheid van de mens om daarna over te gaan tot de dingen van elke dag. Dit is een onchristelijke houding. Wij zullen ons zoveel mogelijk met *alle* oorzaken van de stakingen moeten bezighouden.

Wat de argumentatie van de tweede groep betreft moet men eveneens oppassen niet in eenzijdigheden te vervallen. Ongetwijfeld is er in het verleden veel over de klassenstrijd geschreven en gesproken. De gedachte speelt vandaag tot op zekere hoogte *nog* een rol. Men moet echter uit wat in de statuten van de vakbonden over de klassenstrijd staat geschreven niet de gevolgtrekking maken dat de vakbonden *overheersend* een klassestrijd propageren. Sommige van deze statuten dateren uit de tijd van het ontstaan van de vakverenigingen en dragen de sporen van die tijd.

Wanneer men vandaag de leden van de unions zou vragen of zij daadwerkelijk in een klassestrijd geloven zoals die door Karl Marx werd gezien, dan zouden de meeste leden hier ontkennend op antwoorden. De ideeën van Karl Marx zijn in de arbeiderswereld heus niet zo populair als in onze kringen wel eens wordt gedacht. Het is dan ook onjuist om de vakbonden *zonder meer* als communistische instellingen te kwalificeren.

Over het algemeen moet men voorzichtig zijn de vakverenigingen uitsluitend te zien in een *filosofische* omlijsting. Zo eenvoudig liggen de zaken beslist niet. Of dacht u dat de unionleiders een cursus in de filosofie hadden gevolgd? Sommigen van hen (Hoffa b.v.) houden er misschien een eigen filosofie op na, namelijk deze: hoe krijg ik zijn dubbeltje in mijn zak!

Wij ontkennen niet dat een bepaalde levensbeschouwing het gedrag van de unions beïnvloedt, maar indien men recht wil doen aan het probleem der vakverenigingen, dan moet men zich eveneens bezighouden met drijfveren van minder levensbeschouwelijke aard, waarvan wij er enkele willen noemen.

Meer oorzaken

1. De vakverenigingen.

Vroeger waren de vakverenigingen echte *vecht*-verenigingen. Men vocht voor de rechten van de arbeiders. De leiders waren dan ook de generaals die het leger aanvoerden. Ze waren over het algemeen gerecruteerd uit de gewone jongens. Daarom voelden ze ook mee met hun lot. Bang waren ze niet, wat wel bleek uit hun handelingen en hun taalgebruik.

Toen ze eenmaal door hun machtspositie boven de 'gewone man' uitgroeiden, werd de verleiding wel eens te sterk om van hun macht misbruik te maken. Het zijn sterke benen . . . . Sommigen waren bovendien de besten niet.

Wat erger is: velen van hen hebben van de economische en maatschappelijke struktuur van onze tijd geen kaas gegeten. Zij gebruiken nog steeds de middelen die vroeger bij de vakverenigingen in zwang waren.

Vandaag liggen de zaken echter anders. Nieuwe problemen doen zich voor, b.v. die van de mechanisatie, de inflatie en de ontwikkeling van de handel. Dit zijn gecompliceerde problemen die Jack, Joe of Jim vanwege hun ondeskundigheid niet kunnen oplossen. De unions hebben dus meer *deskundige* leiding nodig. Daar voelen de ouderen eigenlijk weinig voor. Zij hebben nooit veel vertrouwen in de intellectuelen gehad. Nu in vele unions de leiders, vanwege hun leeftijd, moeten aftreden ontstaat er een strijd om de macht. Zullen de intellectuelen het heft in handen nemen of zal de gewone man de lakens uitdelen?

Terwijl deze strijd gaande is beginnen de leden, de 'rank and file', zich ook te roeren. Vroeger waren het allemaal gewone jongens onder elkaar. Ieder had een stem, maar de leiders hebben later, toen ze eenmaal boven-Jan waren, hun 'kameraden' de mond gesnoerd en zich verrijkt met de contributie van de leden. Nu blijkt het bovendien nog dat deze nieuwe soort 'kapitalisten' onbekwaam zijn om de zaken te regelen. Het gevolg is dat de 'rank and file' hen niet langer als leiders erkent en hun bevelen negeert, zoals blijkt uit de 'wild cat strikes'. De oude leiders willen echter door hun eisen aan de werkgevers en de regering bij de leden de indruk geven dat zij door hun bruut optreden toch het belang van de leden op het oog hebben. Vandaar de grote verwarring.

Daar komt bij dat de vakverenigingen, zelfs onder de arbeiders, niet meer in hoog aanzien zijn. De praktijken van de leiders zijn hiervan voor een deel de oorzaak. De aanwas van het ledental is dus niet zo groot als deze zou kunnen zijn. Met veel boemerang moeten de unionleiders nu leden gaan werven. Dit kan alleen gebeuren door de niet-aangeslotenen te tonen hoe goed de unionleiders wel voor hun leden zorgen, die ondanks de schuchtere tegenwerking van de regering het versieren meer geld in de zakken van de arbeiders te doen rollen. Of dit het economische leven in gevaar brengt en of de levenskosten hierdoor stijgen, dat maakt weinig uit. Zolang je maar meer verdient. Zo denken veel arbeiders ook.

2. De struktuur van de fabriek

Onlangs schreef iemand in Hamilton's *Spectator:* Wanneer er een staking is staat dit met vette koppen in de krant, maar wanneer een bepaalde fabriek enorme winsten heeft gemaakt dan vindt men dit in kleine letters ergens verscholen onder het economische nieuws.

Deze schrijver wil dus maar zeggen: waarom vertel je je lezers niet hoeveel er wordt verdiend en hoe weinig de arbeiders ervan in hun loonzakje zien? Hier raken we een moeilijk probleem aan.

Toch mogen we dit niet terzijde leggen. Het is het probleem van: wat is de plaats van de arbeider in de fabriek. Staat hij daar alleen maar om te produceren of heeft hij ook recht op het delen in de winst? Bovendien begint hij zichzelf vragen te stellen. Wie ben ik eigenlijk: een volwaardig mens of een verlengstuk van de fabriek? Een man met vrouw en kinderen of een gebruiksmiddel van de werkgever?

Vandaar dat velen van hen beginnen op te spreken en zelf ook een stem in het kapittel willen brengen, zonder dit uitsluitend over te laten aan de bazen—de unionbazen of de werkgevers.

Een zaak waarover in de toekomst meer zal moeten worden gesproken is de verhouding van werkgever tot werknemer.

3. De welvaart

Ongetwijfeld werkt de welvaart mee aan de stakingen. Er is weinig werkloosheid, zodat men wel eens een potje bij de werkgever kan breken alvorens te worden ontslagen. Waarom zou men de kans niet waarnemen? Trouwens volgens de statistieken wordt er genoeg verdiend. Waarom zou men als werknemer daarbuiten worden gehouden? Laat het geld rollen. Vroeger ging men er op zitten om de begroting in evenwicht te houden, maar de ekonomie werd er door bevroren.

Wanneer er echter inflatie intreedt en de prijzen voor de levensbehoeften stijgen, zoals momenteel het geval is, dan denkt de werknemer: ik moet er als de kippen bij zijn, voordat de regering en de werkgevers de room van de melk afhalen. Die lui hebben toch wel genoeg. Ik moet voor mijzelf vechten, b.v. door te staken.

Wij hebben hier slechts enkele oorzaken aangeroerd, die betrekking hebben op de staking. Genoeg om in te zien dat de stakingen niet *zonder meer* kunnen worden opgelost met de handhaving van het gezag. Natuurlijk moet er gezag zijn. Zonder gezag kan men zelfs de problemen niet ordelijk oplossen. Gebrek aan gezag brengt ons—de vakverenigingen en haar leden eveneens—van de wal in de sloot. Het gezag mag echter niet worden gebruikt als een stok achter de deur om de stakenden maar weer aan het werk te krijgen. Het gezag moet dienen om de problemen, die zich voordoen, op een ordelijke en gelijkgerechtigde manier op te lossen. Omdat de regering, zowel in Canada als in Amerika, deze problemen te lang op de lange baan heeft geschoven en niet het initiatief heeft genomen om in samenwerking met de vakverenigingen, ekonomen en vertegenwoordigers van de werkgeverswereld, dergelijke problemen onder ogen te zien, zit men nu met de brokken.

Wij voelen niets voor een staatsdiktatuur, maar het is toch de taak van de regering om deze zaken aan de orde te brengen.

Paul Tameling

Een duur verjaarsgeschenk voor Saskatchewan

In oktober hoopt men de gigantische 112 miljoen kostende dam in Saskatchewan te hebben voltooid. Het plan was om met het enorme werk in 1965 klaar te komen, maar nu zal het dan toch gauw zo ver zijn.

Er zijn twee dammen gebouwd. De voornaamste ligt dwars in de South Saskatchewan. Ze is 24 voet hoog en 3 mijl lang. De tweede, die het water moet verhinderen weer weg te stromen naar Winnipeg via de Qu'Appelle Valley, is 90 voet hoog en bijna 2 mijl lang.

Het heeft acht jaar genomen om deze zeer grote hoeveelheid aarde op te graven en op te hopen tot de twee genoemde dammen. Indien deze aarde zou worden opgehoopt in een lange strook van 1 yard breedte en 1 yard hoogte zou het een lengte bereiken van 67,613 mijl.

Boven de dam aan de rechterkant strekt zich Lake Saskatchewan uit, dat eventueel een 140 mijl lang zoetwatermeer zal worden.

De dam is voor het grootste deel een geschenk van de inwoners van Canada, om de vaak droge provincie te voorzien van water, voor de irrigatie van het land (50.000 acres het eerste jaar), voor het opwekken van electriciteit en de watervoorziening van verscheidene plaatsen.

De dam is niet helemaal een geschenk, want de provincie zal zelf $25 miljoen moeten betalen en tevens voor de onkosten van de hydro stations, de kanalen en pijpleidingen aansprakelijk worden gesteld. Bovendien zullen de gemeenten voor het watergebruik moeten betalen.

Deze onkosten nemen niet weg dat het bouwen van deze dammen Saskatchewan ten goede komt en haar aanzien behoorlijk zal veranderen.

Australie gaat meedoen

Dat gaf een hele opschudding in Australië toen in 1942 twee van hun schepen door de Japannezen in de grond werden geboord, de stad Darwin werd gebombardeerd en het Australische gedeelte van Nieuw Guinea door de Japannezen werd bezet. Ze hadden anders zo het gevoel dat ze, zover van de westerse wereld verwijderd, wel veilig zouden zijn. Het viel echter tegen met die veiligheid. Als een 'open' land kon het zonder veel tegenweer door de vijand worden veroverd.

Australië beschikte immers over onvoldoende mankracht om de vijand af te weren. Hoewel Australië 20 maal zo groot is als Japan met haar 100.000.000 inwoners, tel het slechts 11.000.000 inwoners. Wat zou men met zo'n handjevol mensen ooit kunnen beginnen tegen een Japanse overmacht? Op Engeland kon men niet rekenen. Die had zelf de handen vol om het Duitse gevaar op een veilige afstand te houden. Tot dusver had men grotendeels op de hulp van het moederland gesteund, maar met het uitbreken van de tweede wereldoorlog was hier voorgoed een einde aan gekomen. Gelukkig vond Australië in Amerika een nieuwe bondgenoot. Australië heeft dan ook sindsdien de zijde van Amerika gekozen, in Korea en Vietnam bijvoorbeeld.

Toen de vrede van de tweede wereldoorlog was getekend begon Australië te beseffen dat het in de toekomst een rol zou moeten gaan spelen in de wereldpolitiek. Het zou niet langer de benen bij moeder (Engeland) onder de tafel kunnen steken, maar zelf een 'huishouden' op moeten zetten. Met het opbouwen van een eigen huishouding is Australië de laatste jaren bezig.

Australie-Engeland

Dit betekent echter niet dat Australië de banden met het 'ouderlijk huis' heeft verbroken. Dat zouden de Engelse immigranten moeilijk kunnen zetten. Want, hoewel de emigratie vanuit andere Europese landen de eerste jaren na de oorlog sterk is toegenomen, het grootste percentage immigranten is toch afkomstig uit Engeland. Dit zal de eerste jaren waarschijnlijk ook wel zo blijven. Gezien de economische en maatschappelijke toestand in het Engeland van 1966, zal het aantal Engelse immigranten, waaronder vele technici, intellectuelen en geschoolde arbeiders, aanhouden. Met het gevolg dat de banden met Engeland intact blijven. Uit politiek opzicht zal Australië zich ook nog altijd verbonden weten met het moederland. Het is onder meer lid van het Gemenebest, maar stelt eveneens belang in de Engelse positie in Singapore, vooral toen Soekarno in Indonesië nog het heft in handen had en de Maleiers bestookte.

Toch is sinds de tweede wereldoorlog Australië steeds meer los komen te staan van Engeland. De economische voordelen van een nauwe band met Engeland zijn sterk aan het verminderen. Vooral indien Engeland tot de Euromarkt mocht toetreden zou de handel met Engeland behoorlijk inslinken. Met deze mogelijkheid moet Australië rekening houden. Trouwens de handel in Azië begint zich steeds meer te ontwikkelen. Gezien de geografische ligging van Australië ligt het voor de hand dat zij handelsverdragen gaat afsluiten met Japan, China, Indonesië en de kleinere Aziatische landen. De vervoerskosten liggen voor deze naburige landen lang niet zo hoog als met het vergelegen Engeland.

Australie-Amerika

De vrede met Duitsland en Japan heeft het dreigende oorlogsgevaar in Europa niet doen afnemen, evenmin als in Azië. Al spoedig kwam 't gevaar uit een andere richting: China. Australië zou zelf nooit bij machte zijn deze mensenmassa's van haar kusten te houden. Vandaar dat Australië hulp zocht bij Amerika en zich aansloot bij de Seato (South East Asia Treaty Organization) en de ANZUS (Australië, Nieuw Zeeland, U.S.). Zelfs Sir Robert Menzies, die gedurende zijn 16-jarig presidentschap een politiek voorstond die gericht was op een nauwe samenwerking met Engeland, zag in dat Australië de steun van Amerika niet kon missen, wilde men niet door de Aziatische communistische landen onder de voet worden gelopen. Het waren dan ook Australische soldaten die Bermuda te hulp kwamen in een communistische blokkade, Korea bijstonden, luchttroepen naar Maleisië zonden en in 1962 reeds soldaten naar Vietnam zonden.

Het Australische volk in haar geheel staat niet achter deze buitenlandse politiek. Men vindt onder hen 'leftists', die men vooral vindt onder de Labour Party, en 'rightists'. De eerstgenoemden geloven dat het met het communistische gevaar nog wel een beetje meevalt. Volgens hen is het beslist onnodig om de Amerikaanse buitenlandse politiek te steunen. Men kan zich beter wat op de vlakte houden. De tweede groep is het daarmee niet eens. Men wordt liever niet in een eventuele oorlog gewikkeld, maar men realiseert zich wel dat men de politieke ontwikkeling in Azië niet als een kleinigheid moet beschouwen. Dat hebben de communistische plannen met Indonesië hen wel geleerd. De nieuwe minister president, Harold Holt, heeft dan ook het troepenaandeel in Vietnam versterkt en op de laatstgehouden vergadering van de Seato onomwonden gezegd dat Australië Amerika's kant koos. Hiermee is niet alles gezegd. Australië moet op twee fronten de strijd aanbinden. Dit moet tegelijkertijd geschieden en het ene mag het andere niet benadelen. Australië moet namelijk haar economie niet uit het oog verliezen. Azië is bezig zich te ontwikkelen als een belangrijk handelsgebied. Het is zaak voor Australië om er als de kippen bij te zijn. Zou Australië nu teveel in de Aziatische oorlog verward raken, dan zou men onder de Aziatische landen de naam kunnen krijgen van een 'westers-georienteerd' land te zijn. Dit moet men in Australië zoveel mogelijk voorkomen. Daarom moeten haar militaire activiteiten slechts dienen om de economische ontwikkeling in Azië te beschermen. Australië zal dus met haar militaire activiteiten voorzichtig te werk gaan. Trouwens men kan, gezien de houding van de Australiërs zelf, ook niet te hard van stapel lopen. Ook om deze reden moet Harold Holt rustig aan doen. Hij mocht eens door de Labour Party worden gewipt.

Australie-Azie

Waarom zou Australië ook niet een vinger in de economische pap houden? Het is een groot land. Het is een rijk land. Het heeft de aziatische landen heel wat aan te bieden: tarwe, wol, ijzererts. Onlangs heeft men aardgas ontdekt. Wat de grondstoffen betreft kan Australië wel vooruit. Het heeft echter een enorm gebrek aan mensen. De toevoer uit Engeland houdt nog steeds aan, zoals eerder werd opgemerkt, maar verder komen er weinig Europese immigranten Australië binnen. Tot dusver heeft men zich steeds aan de regel gehouden om het gele en zwarte ras te weren. Het is echter de vraag of dit zo kan blijven.

Zal men ook voor deze rassen de grenzen niet openstellen om zodoende het uitgestrekte land te bevolken? Trouwens om een andere reden is men ook wel haast gedwongen de andere rassen toe te laten. Hoe zou men aan de ene kant handel met het gele en zwarte ras drijven en zelfs plaats nemen in organisaties voor hulpverlening aan de onontwikkelde gebieden in Azië om aan de andere kant deze 'bevriende' rassen de deur te wijzen? Een dergelijke dubbele moraal zal men op de duur in Azië niet accepteren. Tot dusver heeft de regering nog geen stappen genomen om de poorten voor andere rassen open te zetten, maar er studeren momenteel veel Aziatische studenten aan de universiteiten in Australië. Het begin is er dus al.

Australië maakt dus aanstalten om mee te gaan doen in de wereldpolitiek. 'Australië' is eigenlijk een beetje teveel gezegd, want het volk interesseert zich niet bijster veel voor politiek. Men is nog teveel bij zich zelf bepaald. Zolang je je natje en droogje hebt, denkt de doorsnee Australiër, dan is het wel goed. Meerderen, waaronder talloze immigranten, denken er echter anders over. Wil men tot een meetellende natie uitgroeien dan zullen er zoden aan de dijk moeten worden gezet. Langzamerhand begint men dit meer en meer in te zien. De regering moet echter nog als 'trekpaard' dienen om het volk mee te krijgen. Vandaar dat het in Australië van groot belang is wie de regering in handen heeft.

De Christen en de Fabriek

①

Twee misverstanden

Een paar jaar geleden stond in het dagblad Trouw te lezen dat enkele kerkelijke gemeenten in Gelderland zich met het verzoek tot hun gemeenteraad hadden gewend om van het plan tot het vestigen van industrie en van een recreatieoord af te zien. De eerwaarde broeders vreesden dat de fabriekssfeer en de recreatie afbreuk zouden doen aan het rustige godsdienstige leven — vooral op zondag — en de christelijke levensvorm van het dorp zou aantasten. Hadden de broeders ongelijk? Waren hun bezwaren ongegrond?

Wanneer we de statistieken eens naslaan blijkt dat er onder de arbeiders een toenemende onkerkelijkheid valt te bespeuren. De klachten over het slechte kerkbezoek en het gebrek aan kerkelijk meeleven in de grote steden met al haar vertier geven genoeg reden tot zorg en manen tot voorzichtigheid. Wij kunnen dergelijke feiten moeilijk ontkennen. Is hiermee de zaak echter afgedaan? Is een negatieve houding de juiste, het enige redmiddel?

Velen onder ons hebben ook werk gevonden in de fabriek. Eerlijk gezegd hadden ze dat niet gedacht toen ze emigreerden. Misschien zouden ze dan van de emigratie hebben afgezien. Vele jongeren hebben reeds de weg naar de fabriek gevolgd. Het is toch niets minderwaardigs om in de fabriek te werken? Zeer zeker niet!

Toch zullen er ook velen onder ons zijn die het soms op de fabriek zo moeilijk hebben, vooral wat het beleven van het christelijk geloof betreft. Daarom willen we enkele artikelen wijden aan de 'Christen en de Fabriek', terwijl dr. L. Zielhuis, de algemene industriepredikant vanwege de Gereformeerde Kerken in Nederland zich bereid heeft verklaard iets over de kerkelijke activiteiten in de industriewereld in Nederland te schrijven, waarvoor wij hem bijzonder dankbaar zijn.

De fabriek een gevaar?

We moeten dergelijke vragen met een dosis christelijke nuchterheid bekijken. Wij weten heel goed dat vele fabrieksarbeiders de kerk de rug hebben toegekeerd, zelfs al waren hun ouders nog min of meer kerks.

Wij ontkennen heus niet dat het beoefenen van ons christelijk geloof in de fabriek beslist geen eenvoudige zaak is. Maar met dezelfde nuchterheid moeten we ook constateren dat dode orthodoxie het gevaar is waaraan de christenen, die op het platteland wonen, bloot staan. Door het vaak monotone, geestelijke levenspatroon wordt men geestelijk gemakkelijk in slaap gewiegd. Het gevaar is evenmin uitgesloten dat men, terwille van de 'gemeenschap', uiterlijk meedoet. Zodra een dergelijke plattelander naar de grote stad verhuist zet hij nooit meer een voet in de kerk.

Laten we eerlijk zijn, wij allen, wat voor werk we ook doen en waar we ook wonen, lopen het gevaar langzaam van God los te weken.

Wij ontkennen hiermee de waarde of het gevaar van onze omgeving niet, maar we geloven dat God toch nog altijd de levensomstandigheden de baas is!

Vanuit dit geloof moeten we de fabriek benaderen. Wij moeten ons niet laten leiden door vrees, evenmin door onderschatting van de gevaren van de fabriek. Die gevaren zijn er en we moeten ze zien. Maar we vluchten er niet voor weg, maar moeten elkaar helpen om deze gevaren te trotseren.

In het boekje, Het Koninkrijk Gods in de Fabriek, somt ds. J. v. d. Staal enkele van deze gevaren op.

"De sfeer van het bedrijfsleven is vaak zo door en door verzakelijkt. Alles wordt uitgerekend tot en met: de tijd die nodig is om een bepaalde handgreep te verrichten; het aantal arbeidskrachten dat voor het bedienen van een machine moet worden ingezet; de wijze waarop het produktieproces zo economisch mogelijk ingericht en de produktie zo hoog mogelijk kan worden opgevoerd.

Het is geen wonder dat iemand die elke dag in deze sfeer verkeert op zijn beurt ook gaat rekenen, dat hij er onwillekeurig toe komt om het werk dat hij verricht slechts van betekenis te achten voor zover hij 'er beter van wordt'.

Zowel de ondernemer als de arbeider kan door de moderne zakelijkheid die in het bedrijf de toon aangeeft, gemakkelijk tot een materialistische levenshouding komen. Men verliest daarbij het zicht op de geestelijke betekenis van de arbeid, op het feit dat de arbeid toch altijd in de eerste plaats een opdracht van God is die met het oog op Hem vervuld moet worden en waardoor een mens tegelijk de gelegenheid krijgt om de liefde tot de naaste te beoefenen. Het leidt tot een ontzaglijke verarming van het geestelijke leven, als men daar geen oog meer voor heeft en men het werk slechts doet om er beter van te worden."

We zouden nog meer gevaren kunnen noemen. In de fabriek heerst een bepaalde 'code', een levensnorm. Wanneer je je niet houdt aan deze regels lig je er uit. Dat veroorzaakt moeilijkheden voor christenen die proberen ook in de fabriek een christen te zijn. Gemakkelijk is een christen-arbeider dan geneigd een dubbel leven te leiden. In de fabriek leeft hij volgens de regels van de fabriek en zodra hij thuis is moet hij plotseling weer de rol als christen spelen. Wat een conflicten kan dit met zich meebrengen. Hoe moeilijk wordt het voor jongeren die zonder enige voorbereiding de fabriek ingaan!

Wij geven toe dat dergelijke gevaren ons allen bedreigen. Dit is naar de aard van onze tijd. Men komt b.v. dezelfde moeilijkheden tegen op de grote 'wetenschapsfabrieken', de grote universiteiten in Canada en Amerika. Men regelt zijn leven naar de norm van de universiteit. Het streven naar goede 'marks' kan een student evengoed verzakelijken.

Zou een goede baan ons niet materialistisch kunnen maken? De moeilijkheid met de fabriek is echter dat het eentonig werk de mens geestelijk gemakkelijk afstompt of hem het gevoel geeft dat hij toch maar een nummer is. Het uitzicht op de zin van het leven wordt in de fabriek gemakkelijk beneveld. Dit kan ernstige gevolgen hebben voor ons geloofsleven.

Daarom willen we aan deze problemen in ons blad de aandacht wijden en de christenen en de kerken er op attent maken dat hier nog een groot arbeidsterrein braak ligt. De fabriek is dus niet zonder meer een gevaar, maar een nieuw arbeidsterrein in Gods Koninkrijk!

Is de fabriek een vloek?

Dit is een ander misverstand dat uit de weg moet worden geruimd alvorens wij met vrucht het probleem van de fabriek kunnen benaderen.

Meer dan eens wordt de opmerking gehoord: de fabriek is een vloek. Immers, zo redeneert men, de fabriek maakt de mens tot een slaaf. Het systeem degradeert de mens (beelddrager Gods!) tot het verlengstuk van de machine. Dominees, zo vervolgt men, hebben gemakkelijk praten. Die noemen elk beroep een goddelijk beroep en schrijven heel vlotweg: "Wij moeten van de machine leren houden... Dit is ook wel mogelijk. Al maakt hij soms een hels lawaai, daarom is het nog niet een helse machine." (dr. O. Jager in 'Het Koninkrijk Gods in de fabriek'). Daar moet je nu een dichter-dominee voor zijn om het zo speels te zeggen. Deze zin is m.i. dan ook wel wat te poetisch.

We mogen de vloek van het werk toch niet verdoezelen. Dat doet dr. Jager trouwens ook niet. Waar het ons echter om gaat is de eenzijdige bewering dat met name de fabriek een vloek is. Dit is beslist onjuist. Die vloek is er niet alleen in de fabriek. Die vloek ligt over heel ons leven. Over die vloek weten we allen mee te praten. Vraagt u maar eens een zakenman, een onderwijzer, een huismoeder, of wie dan ook. Ook de fabrieksarbeider. U moet hieruit echter niet de conclusie trekken alsof wij niet alles in het werk mogen stellen om deze vloek te verlichten. God geeft ons zelfs vele kansen om dit te doen. Tot op zekere hoogte is de machine er één van. Want de machine heeft het werk enorm vergemakkelijkt. Het mogelijk gemaakt dat we tegenwoordig over heel wat vrije tijd beschikken. Ons in staat gesteld koelkasten, t.v.'s en auto's voor een redelijke prijs te kunnen kopen. Wij mogen deze voordelen niet over het hoofd zien. De machine heeft de vloek echter niet weggenomen. Die wordt ook niet eerder van ons genomen dan wanneer Christus Zijn rijk op aarde vestigt.

Dr. O. Jager zegt dan ook in het genoemde boekje: "De arbeid kan een nóód worden omdat de aarde vervloekt is, maar ze blijft een opdracht. Wanneer wij de vloek aanvaarden door deze opdracht te vervullen, wordt onze opdracht een zegen." Het is goed om elkaar hierop voortdurend te wijzen. We verliezen zo gemakkelijk die zegen uit het oog, omdat we geen juiste kijk hebben op onze opdracht.

Wij ondergaan dus dezelfde vloek als onze niet-christelijke mede-arbeiders. En toch, zoals dr. Berkhof terecht schrijft, "Een christen is niet ergens (b.v. in de kerk) anders, maar hij is er anders" (onverschillig waar ook). Want hij weet de reden van de vloek. Hij weet dat Christus uit liefde deze vloek tenvolle heeft gedragen, zodat wij er nooit onder zullen bezwijken. Hij weet dat die vloek eens voorgoed zal worden weggenomen. Hij weet bovendien, dat het werken, — ook in de fabriek — ondanks de vloek toch eeuwigheidswaarde heeft indien het in geloof wordt verricht.

Ik geef toe, dat 'anders-zijn' verliezen we gemakkelijk uit het oog. Het leven lijkt dan zo zinloos. Ons profetisch vergezicht is vaak beneveld. Daarom hebben we elkaar nodig om dat 'anders-zijn' te beleven. Niet het minst in de fabriek.

P. Tameling.

De "Waterwolf" verwonnen!

Een verhaal uit het rampjaar

door C. J. OOMS-VINCKERS

4

Gien had ook geen rust. Ze woelde maar rond in het touw; dan hing ze over de éne kant en dan over de andere. Gelukkig dat de dekens en de koedekken nog wat beschermden.

'Wat doe je nou als ik dood ben?' zei Gien ineens met een schrille, hoge stem.

'Praat niet zo mal,' zei hij geschrokken.

'Er zijn meer vrouwen,' zei ze weer met diezelfde snerpende stem en ze begon met giergeluidjes te lachen.

'Stil nou Gien, Tammetje wordt wakker.'

Gien neuriede een schoolliedje.

'O, Here,' bad Dirk, 'geef toch uitkomst, we vergaan. We zijn wel zondig geweest, erg zondig... maar och Here, alle mensen zijn zondig. We hebben al zoveel angst uitgestaan... laat het genoeg zijn...'

Waarom dacht hij nu ineens aan het bijbelwoord, dat Gods wegen ondoorgrondelijk zijn? Ondoorgrondelijk... ja, dat waren ze. Was Gien slechter dan een ander, die nou in een warm bed lag? Was hij soms zo'n ploert, dat hij op een naakt dak moest hangen? Of zou de hele wereld vergaan en zouden alle mensen moeten omkomen?

Gien lag weer slap in het touw. Hij steunde haar zoveel hij kon. 't Was net of ze al van de wereld af was. Hij aaide over haar gezicht, hij streek haar haren onder de muts. 't Leek of ze er niets van merkte.

Misschien zakt ze in slaap of raakt ze bewusteloos. Als ze maar niet zo raar doet, dacht Dirk.

Gien streek ineens met haar handen over haar lendenen. Ze voelde daar wat leven... kleine Jenneke..., kleine Jenneke, soesde ze. Die zat lekker geborgen, daar kon de waterwolf niet bij. Angstig begon ze aan haar benen te rukken. Och Here, dat monster van een beest kroop tegen het dak op. Ze zag zijn zwarte kop almaar voor haar ogen dansen. Het ondier had steeds om het huis geslopen en loerde hen nu af op het dak. Ze had altijd gevoeld dat hij op komst was en onder de ramen snuffelde. Hij had een ruige kop en gitzwarte ogen. Als hij je aankeek, stond je vastgenageld aan de grond.

Waar zit ze nu toch met wijdopen ogen over te prakkezeren, dacht Dirk. Hij stopte een pepermuntje dat hij in zijn jekkerzak vond, in haar mond.

Ze spuwde het uit en kotste vele malen achtereen zonder te braken.

'Ben je zo naar, lieverd?' vroeg hij dringend. 'O God, help, we zijn er toch zo vreselijk aan toe.'

'Je moet niet grienen,' zei ze toonloos. 'Jij hebt de waterwolf overwonnen, maar ik kan niet tegen hem op. Vader kan het en jij en Tammetje ook. Maar ik word opgevreten, ik kan dat ondier niet aan. Ik ben mijn hele leven bang voor hem geweest.'

'Kom toch, we zitten voorlopig goed en morgen komen ze ons halen,' bemoedigde hij.

'De mannen worden gehaald en de vrouwen worden verslonden. Jenneke en ik gaan zijn grote muil in. Zie je dat het al dág wordt? Er komt een lichte streep aan de lucht. Dat beest moet natuurlijk kunnen zien, wie hij hebben moet, anders vreet hij de verkeerde op.'

Het was zo diepduister om hen heen, dat hij zelfs Tammetje niet kon onderscheiden. Gien was totaal van streek; ze had geen normaal verstand meer. Lange tijd bleef het stil. Alleen het klotsen klonk duidelijker, als het water wilder werd, was er geen houden meer aan.

De sneeuw had opgehouden, de wind werd egaler sterker. Er schoten rukwinden af en aan, 't leek wel vorstig te worden.

De kou sneed Dirk door zijn kleren. Hij rilde en steunde zachtjes van ellende. Hij dacht niet meer aan bidden; zijn lijf voelde strak en stram en hij kreeg een onverklaarbaar loom gevoel in zijn benen. De loomheid kroop langs zijn armen omhoog en nestelde zich in zijn hoofd. Met geweld verzette hij zich en sperde zijn ogen wijdopen. Maar op 't zelfde ogenblik werd hij weerloos gemaakt en dreef hij weg in een diepe slaap.

De ogen van Gien gluurden door nauwe spleetjes. Ze voelde Dirk overzij zakken en hoorde korte slaappufjes uit zijn mond gaan. Voorzichtig richtte ze zich wat en streek met haar handen langs 't touw om de knopen te zoeken. Om de paar minuten trok ze krampachtig met haar benen en brak het angstzweet haar uit. Daar vlak langs de goot sloop dat serpent om haar op te slokken, verbeeldde ze zich. Zijn ruwe bast schuurde langs de pannen; ze hoorde de spanten kraken.

Dirk en Tammetje wou hij niet hebben; hij kwam om haar en Jenneke. Wacht maar, ik kom, dan heb je je zin, gluiperd! De stiekemert jakkert allang achter me aan, dacht ze gespannen. Ze maakte geduldig de knopen wat losser, er gingen uren mee heen voor ze de eerste lus had ontwaard. Met overleg begon ze aan de tweede. Niet rukken, had ze geleerd, langzaam wrikken. Gelukkig had ze smalle vingertjes en sterke nagels. Van klein kind af aan had ze de touwtjes van de Sinterklaaspakjes mogen lospeuteren. Hè vroeger, bij moeder thuis... daar was het vrolijk... toen was die venijnige waterwolf er nog niet.

Met een zucht bevrijdde ze zich van het laatste touw. Ze probeerde op te staan maar ze gleed weg en greep het touw, waar Dirk aan vastzat. Hij gromde en schudde heen en weer. Doodstil bleef ze tegen de pannen hangen. Het lichaam van Dirk begon gevaarlijk voorover te hellen.

'Ik moet loslaten,' dacht ze een ogenblik verbijsterd, 'ander gaan Dirk en Tammetje mee. Dat mag niet...'

Het donker leek haar als een pantser te omsluiten; vlak bij haar uitgestrekte voeten sloeg het water tegen de goot. Als ze zich optrok, zou de schoorsteen het begeven, dacht ze scherp en helder. Dat mòcht niet; de waterwolf had het op háár gemunt, niet op die anderen...

Wie waren dat ook, die anderen, soesde het door haar hoofd toen ze haar vingers ontspande en het touw losliet. Wat was er ook weer? zetten zich haar gedachten voort, toen ze bijna geluidloos langs de glibberige pannen met een kort rukje over de goot, in het kolkende water gleed.

In het donker van de nacht sjorden sterke mannen de verstijfde lijven van de oude Tamme, van Dirk en de kleine Tammetje van het dak. Er werd cognac tussen hun lippen gegoten en ze werden behoedzaam in de flauw verlichte schuit gelegd. Een uur later stond Dirk rechtop en staarde als verwezen over het glinsterende, wijde watervlak. Zijn ogen volgden de rij van naakte boomkruinen, die nog boven staken en enkele daken, die zwart en doods op het water lagen. Een paar torens in de verte; een kerk dichtbij. Hij ving brokstukken op van luidende klokken en onwillekeurig begon hij te stappen of hij achter een begrafenis liep. Met een schok bleef hij staan: Tammetje had zijn hand gegrepen...

Hij bleef als in een droom doorsjokken, tot hij ineens tot leven werd gewekt door de luide stemmen van twee mannen.

'Kerel, wat heb ik aan dat zware mens gesleept; ze lag vast nog maar kort in 't water. Haar ondergoed was nauwelijks nat.'

'We moeten die mannen en dat jongetje te pakken zien te krijgen, die door Jan Willem met de andere schuit aan land zijn gekomen. Onze praam was hun schuit een half uur vóór. Maar waar vindt je ze zo gauw in de wemelende groepen, die van her en der zijn gekomen.'

'Dat mens kon ieder ogenblik bevallen, een wonder dat ze nog leefde.'

Dirk had een gevoel of hij door de bliksem werd getroffen. Hij bleef stokstijf staan en kon geen vin verroeren. Ze hadden het over Gien, schoot het in zijn brein. Ze lééfde en die mannen hadden haar opgedregd. Hij had zitten slapen en had haar aan de dood overgegeven. Maar God had ingegrepen... al faalden alle mensen, al faalde er een man in het bewaken van zijn eigen vrouw, dan greep God in! Plotseling verkilde hij: wat mankeerde ie; ze hadden het natuurlijk over een ander.

Voor de mannen de hoek omgingen, zette hij het plotseling op een lopen. Tammetje schrok en probeerde zijn hand los te wringen, maar de bevende vuist van Dirk hield hem stevig vast.

Buiten adem stamelde hij tot de mannen: 'Die vrouw... die bevallen moet... waar is die?'

De mannen keken verrast op. 'Die vrouw? In het ziekenhuis. Kent u haar?

''t Moet mijn vrouw wezen... dat kan niet anders,' bracht hij er met droge lippen uit.

'We moeten vervoer hebben voor hem en dat jongetje,' opperde één van de mannen en keek rond.

'Ja, alles is propvol met zieken; 't zal wel een uurtje duren.'

'Ik loop,' zei Dirk. 'Wijs me de weg, 't is zo vreemd allemaal.' Hij hijgde en had een waas voor zijn ogen.

De mannen namen hem tussen zich in en brachten hem in een lokaal, waar hete koffie werd geschonken. 'Deze man moet naar zijn vrouw in 't ziekenhuis, wie heeft nog een plaatsje vrij voor hem en zijn jongetje?'

'Er zal net een kar met dekens en linnen starten,' riep er één.

Dirk holde naar buiten en zag de wagen staan. Er liep een groot paard voor; hij herkende dadelijk 'bruin' van van de Toren. Er zat een vreemde knaap op de bok. Hij tilde Tammetje op en zette hem op de treeplank. De man op de bok hees het kind naar boven en schoof hem tegen de dekens achter zich. Dirk bleef versuft op de treeplank zitten.

De wagen reed weg. Hij had er geen benul van, naar welke kant hij reed. 't Leek hem uren te duren voor hij de sterke lichten aan het grote gebouw zag, waarvoor de wagen stopte.

'Is ze hier?' zei hij met schorre stem.

'Ik hoop het voor je,' zei de man en hielp hem op de grond. Kleine Tammetje was in slaap gevallen, maar de man greep hem vast en sjorde hem naar beneden. Dirk greep werktuigelijk zijn handje en stapte weg zonder te groeten.

Zijn vrouw leefde, bonkte het door zijn hoofd. Als ze niet leefde, wilde hij ook dood! Maar... ze zeiden dat ze leefde.

Hij werd naar een zaal geleid, waar tientallten bedden naast elkaar stonden en vele mensen door elkaar liepen.

De vrouw, die hem langs de rijen bedden leidde, bleef iedere keer even staan en keek hem onderzoekend aan. Toen ze de zaal rond waren geweest, bleef hij als versuft staan. Gien was er niet!

'Ik zal de lijst nog even raadplegen,' zei de geleidster. Ze ging weg en kwam terug met een lange lijst. 'Zeg uw naam maar,' zei ze tot Dirk.

Toen hij zijn naam had gezegd, liep ze vlug de namen langs. 'Ja,' zei ze ineens op luide toon. 'Uw vrouw heeft, nee maar, dat is curieus, ze heeft... Eh, gaat U maar mee.

'Het kindje is net geboren,' zei een vrouw in het nauwe kamertje, waar Dirk voor het bed stond.

Gien lag met gesloten ogen en haalde zwaar adem.

'Mag ik wat zeggen?' vroeg Dirk verward.

'Groet u alleen maar even, ze is erg zwak. De ziel heeft wat uitgestaan.'

'Vrouw,' zei Dirk nauweljks hoorbaar.

Meteen sloeg Gien de ogen op. 'Je... je bent daar en...'

'Tammetje ook,' fluisterde hij en brak in snikken uit.

''t Is goed, 't is goed, de Here...'

'Stil maar, vrouw, later praten we wel.'

De vrouw die bij 't bed waakte, nam hem aan de arm. ''t Is tijd, ze kan niet veel verdragen,' zei ze zacht. 'U bent gelukkig, dat u elkander hebt behouden. U kunt erg dankbaar zijn.'

'Wat deed mammie raar,' zei Tammetje bedremmeld, toen ze buiten waren. 'Je hebt,' zei Dirk, 'een...' Ja, wat was het eigenlijk, dat had hij niet gehoord. Maar dat hinderde niet, Gien was er en er was een kind... Hij bleef staan en snikte het uit. 'Tammetje, Tammetje, luister goed,' stotterde hij tussen zijn snikken door. 'Bid God alle dagen of Hij de waterwolf wil verwinnen! Toen grootvader het op 't hek schreef, hebben de mensen gedacht dat hij dood was. De Here moet helpen de mensen te vinden, die hem nu voor altijd aan de ketting leggen. Denk je er aan, Tammetje, denk je er aan?'

Kleine Tamme keek over het donkere watervlak en huiverde: 'Ja vader, ik... ik zal bidden.., maar dat waterwolf is erg sterk, hè vader?

'Ja jongen, maar God is de sterkste van allen. We moeten dankbaar en ootmoedig zijn En wèrken aan de overwinning! In Gods kracht!'

Einde.

EERSTE MOTORBOOT MET BRANDSTOFCELLEN

(DK) Erlangen — Bij de inbedrijfsneming van het centrum voor wetenschappelijk onderzoek van het Siemens-concern in Erlangen werd onlangs een demonstratie gegeven met de eerste electrisch bestuurde boot met brandstofcellen. Dit vaartuig, dat er als een gewone motorboot uitziet, vaart zonder enig lawaai te maken of uitlaatgassen te produceren. De aandrijving geschied door grootvlakkige electroden voor brandstofcellen. De brandstofcel bevat waterstof en zuurstof, die zich door "koude verbranding" chemisch tot waterstof verbinden en de vrijkomende energie niet als warmte, maar direct als electrische stroom afgeven. Daardoor worden grote energieverliezen vermeden, die optreden bij gewone verbranding, waarbij de gewonnen warmte dan pas tot stroomopwekking in dynamo-machines wordt gebruikt. De praktische toepassing van de brandstofcel, naar de enkele jaren geleden geopperde ideeën van Professor Justi, is daardoor weer een stapje dichter bij het doel gekomen.

—Deutsche Korrespondenz.

CHINESE BOOM MIDDEL TEGEN LEUKEMIA!

Het extract van een zeldzame Chinese boom, camptothecin genoemd, schijnt krachtige antitumor eigenschappen te bezitten, zoals men in laboratoria heeft ontdekt door het extract toe te passen op dieren. Tot dusver heeft men het middel nog niet bij mensen gebruikt. Men moet eerst meer van deze zeldzame Chinese bomen gaan planten. Want de Camptotheca acuminata boom, die 30 jaar geleden voor het eerst in Amerika werd geplant, is op twee na uitgestorven. In Chico, Californië vindt men de overgebleven bomen. Inmiddels heeft men in Chico 1,300 zaden van deze boom geplant die in het voorjaar voldoende camptothecin zullen leveren om er twee jaar lang proeven mee te verrichten.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $3.00
Engagement-announcements ... $3.00
Marriage and anniversaries ... $5.00
Notifications of death ... $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

1926 — 1966

Met dank aan God hopen wij op 16 september a.s. de dag te herdenken, dat onze ouders en grootouders

CORNELIS GUTHER
en
HELENA GUTHER—LEVER

40 jaar geleden in het huwelijk zijn verbonden.

Geve God hun nog vele jaren samen met hun kinderen en kleinkinderen.

Cor en Bep.
Geert en Francis.
Henk en Jean.
Harvey en Terry.
En kleinkinderen.

Open house op zaterdag 17 september 1966, R.R. 3, Hannon, Ont.

"'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên."

Dankbaar voor de zegen die God ons gaf in vader, groot- en overgrootvader

JOHANNES PIETER FEDDEMA,

wedn. van Grietje Hiemstra,

berichten wij U zijn overlijden op de hoge leeftijd van bijna 93 jaar.

Vriezenveen:
Joh. Feddema.
R. Feddema—Boersma.
Strathroy, Canada:
Jac. Feddema.
Strathroy, Canada:
R. Feddema.
P. Feddema—Boersma.
Nieuwlande:
J. Feddema.
S. Feddema—Sikma.
Orono, Canada:
S. Feddema.
S. Feddema—Boersma.
Hoogeveen:
S. Feddema.
Garijp:
P. Feddema.
T. Feddema—Dijkstra.
Toronto:
J. Kooistra—Feddema.
R. Kooistra.
Klein- en achterkleinkinderen.

Hoogeveen, 27 aug. 1966.
Bentinckslaan 22.

Op 31 augustus 1966 nam de Here plotseling tot Zich onze geliefde man, vader en grootvader, op de leeftijd van 69 jaar, verblijvend bij zijn kinderen in Canada,

ANDRIES VADER,

echtgenoot van
S. C. Vader—Salome.

Zeven:
Theo en Dini Vader.
Dordrecht:
Zeger en Mien Vader.
Peterborough:
Nellie en Jan Ottevangers.
Zwijndrecht:
Dea en Johan Nieuwenhuyzen.
En kleinkinderen.

Dordrecht, september 1966.

Op 4 september 1966 nam de Here plotseling tot Zich, onze geliefde zwager en oom

MURK VISSER,

geliefde echtgenoot van M. Visser—Roukema, Duncan, B.C.

Dat hij nu bij Jezus is, is ons tot rijke troost.

Grimsby, Ont.:
A. Roukema.
G. Roukema—van der Woude.
Port Dover, Ont.:
J. Visser.
B. Visser—Bill.
Simcoe, Ont.:
Allan Visser.

Na een kortstondige ziekte nam de Here tot Zich onze innig geliefde vader en grootvader

DANIEL DE MOS,

op de leeftijd van 74 jaar.

2 Cor. 5:1.

U.S.A.:
Chester, Virginia:
M. de Mos.
M. de Mos—van Ommen.
Canada:
Cornwall, Ont.:
D. de Mos.
C. de Mos—Ryken.
Bright's Grove, Ont.:
W. F. L. de Mos.
Bracebridge, Ont.:
D. de Mos.
C. de Mos—van der Ende.
Weston, Ont.:
G. J. de Mos.
S. de Mos—Wouben.

31 Augustus 1966.

Correspondentie adres:
W. F. L. de Mos, R.R. 1, Camlachie, Ont.

KOSTHUIS

Aangeboden en net degelijk kosthuis aan nette jongeman, in Weston, Ont. Tel. 249-4985. (Parking.)

ROOM FOR RENT

Bed sitting room for single working woman or man. One block from First Hamilton Christian Reformed Church. Available immediately. Tel. JA 9-3531.

Urgent, on account of sickness of our son, badly in need of

ONE OR TWO HELPERS

Preferably good for tractor work. Live in, own room. Very good wages. For harvesting in Holland Marsh. Call Wright 775-2761. Mr. A. VanderKooy, R.R 1, Kettleby, Ont.

HELP!

We are in need of a Choir Director in Hamilton. Who will help us out? Call after 5: 383-8022.

Wanted: Qualified Secretary

Here is an opportunity for a dedicated and qualified person to engage in a challenging office career! Position for general office work, including stenographic, filing and bookkeeping tasks. Office will move to Toronto at end of year.

Send applications to The Association For Reformed Scientific Studies, Dr. Paul G. Schrotenboer, 729 Upper Gage Ave., Hamilton, Ontario. State references and qualifications.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz. B.C.

---

100 Acre Dairy Farm

6 Kamer huis, grote barns. Silo. Alle nodige machinerieën. Melkcontract met Holstein vee. Contract voor 6000 broilers. Lichte grond, 19 mijl vanaf Hamilton, Ont. Vraagprijs $45,000.00. Down $12,000.00.

Jack Bylsma

REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

HOUSEKEEPER WANTED

in young motherless family, 2 boys, 8 & 9 years. Good home. For information write P. Molenaar, 269 Clarence St., Brantford, Ont.

For sale:

SMALL PASTRY AND BREAD BAKERY

Fully equipped. Long term lease. Located in South Ontario. Excellent year-round business. Full price $6,500.00. Terms. Reason for selling: health. Please write to # 1909. % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Chr. Ref. man (gescheiden, twee kinderen), wonende op een turkey farm in Ontario, zoekt

KENNISMAKING

met nette vrouw in de leeftijd van dertig tot veertig jaar. Schrijf s.v.p. onder no. 1908, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wie weet het adres van

UITBEIERSE

vroeger Smaderland, Lindsay. Contact N. Homan, Uxbridge, Ont.

FARMS TE KOOP

240 acre, een paar mijl van Ingersoll, aan de hoofdweg. Het land is in excellente conditie, sandy loam. Twee prachtige huizen zijn van alle gemakken voorzien. Grote barn is uitgerust met nieuwe stallen, stanchions en stable cleaner. Nieuw melkhuis, bulk tank, silo. Er is een melkcontract. Met de farm gaat de gehele oogst, 70 stuks vee (Holstein) en enige zeugen. Dit is beslist "show place". Open voor offer.

Eveneens een **130 acre farm** met melkcontract aan No. 3 highway, 4 mijl van Simcoe. Land is geheel bewerkbaar. Grote barn 50 x 60. Silo, 35 koeien en 13 heifers, Jersey. Tevens een complete serie moderne machines. Het grote dubbele huis is van alle gemakken voorzien. Prijs $45,000 met $13,000 down. Open voor offer.

100 acre farm, 5 mijl voorbij Embro, 95 acre bewerkbaar. Nieuwe hiproof barn, 6 jaar oud. Driebedroom modern huis heeft alle moderne voorzieningen. Prijs $22,000 met $5,000 down.

Tevens een lijst van farms die ingericht zijn voor zeugen.

Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigen
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)
10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713
SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX
For better service:
If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.
Clients accepted within 100 miles from Hamilton.
No advance payment.

WIJ LAZEN VOOR U

"WHAT IS LIBERTY", Keynote address delivered by H. Van Andel to the C.J.L. Foundation at the annual meeting in 1965. Published by the C.J.L. Foundation, P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

Over vrijheid is al heel wat gezegd.

Misschien komt dit, omdat het woord een grote aantrekkingskracht bezit. Vrij zijn is een kostbaar bezit en er is haast geen hardere straf denkbaar, dan dat iemand's vrijheid wordt ontnomen.

Het uiterlijke verschil tussen een democratie en een dictatoriaat is dan ook juist de vrijheid van de individu, — of het gemis ervan. In een democratie genieten de mensen van een vrijheid, die men in een dictatoriale staat mist.

Men is aan vrijheid gewend. Zij wordt als een vanzelfsprekendheid aanvaard. Totdat ons wordt gevraagd om nu eens een definitie van vrijheid te geven. Dan blijkt het moeilijk te zijn het begrip te omschrijven. Is het ongebondenheid? Dat is het stellig niet. Vrije mensen in een vrij land leven tesamen binnen het raam van een aantal wetten, zonder welke de samenleving onmogelijk zou worden. In het huwelijk zijn man en vrouw vrij, maar zij zijn gebonden aan recht en regel van hun huwelijk. Ouders laten hun opgroeiende kinderen zekere vrijheden, maar ieder huis heeft zijn regels.

Zo ook op het sociale terrein. In hoeverre is iemand vrij en in hoeverre kunnen anderen die vrijheid beknotten? Kan iemand — om het kind bij de naam te noemen — toetreden of toetreding weigeren tot een bepaalde vakorganisatie? Hoever strekt iemands vrijheid?

Zeer zorgvuldig heeft Rev. Van Andel het begrip vrijheid "losgepeld" uit de wanbegrippen, die er rond het woord verweven zijn. Aan de hand van de Schrift heeft hij klaar en helder doen zien, wat vrijheid in feite is en waartoe het strekken moet.

Men moet bij het lezen niet vergeten, dat het een redevoering was, waarin nu eenmaal niet alles gezegd kan worden. Als (op blz. 12) wordt gezegd: "I would like to add that the right balance between community and individual can be restored only through the redemptive work of Jesus Christ", dan vraag je jezelf af hoe dit in zijn werk gaat. Hoe wordt dit gerealiseerd? Hoe is dit werkelijkheid in de huidige samenleving? Zo zijn er meer plaatsen, waar je jezelf afvraagt of zonder nadere uitwerking bepaalde gezegden niet gauw gemeenplaatsen worden, die gemakkelijk beleden maar minder gemakkelijk beleefd worden.

Dit neemt echter niet weg, dat wij oprecht dankbaar zijn voor dit geschrift. Het is een klare uiteenzetting van vrijheid en gezag, van gezagsverhoudingen en -overschrijdingen. Aan de hand van talrijke voorbeelden uit de praktijk toont de schrijver aan hoe het individuele en gemeenschapsleven in elkaar past en hoe de verhoudingen gemakkelijk kunnen worden overschreden.

Het is een kort, maar zeer waardevol geschrift. De bekende illustrator Bill Hart zorgde voor een kunstzinnige fronttekening.

D.F.

□□□

EILAND OP STELTEN, door J. E. Niemeijer. Uitgave J. H. Kok N.V., Kampen, Nederland.

Herman de Man heeft indertijd eens een boek geschreven onder de titel "Stoombootje in de mist", waarin hij niets anders beschreef dan de conversatie van de passagiers op een boot, die wegens mist enkele dagen op de Zeeuwse wateren moesten doorbrengen. De wijze waarop hij die gesprekken doorgaf was meesterlijk.

Iets dergelijks hebben wij in dit boek. De auteur neemt ons mee naar het eiland Hobokeroog, waar het circus Swanski voor het eerst zal optreden. Helaas, de panter van het circus weet te ontsnappen, hetgeen het gehele eiland in beweging brengt.

Onder de badgasten is ook een stel meisjes, de meisjesvereniging op gereformeerde grondslag "Het Mosterdzaadje", die juist op dat moment op het eiland kamperen. De leidster van de groep heeft het sterk te verduren. Eerst is een van de meisjes verdwenen en wordt het ergste gevreesd. Dan komt daarna het bericht dat de panter van circus Swanski er van door is, waardoor de zenuwen van de leidster tot op het uiterste gespannen raken.

Het loopt allemaal nogal goed af. Het meisje, waarvoor gevreesd werd dat ze verdronken was, komt terecht. En de panter was al dood toen het gehele eiland, inclusief een extra politiemacht, er op uit trok om hem te vangen.

Een echt boek voor de vakantie. Als u zich wilt ontspannen, als u afstand wilt nemen van de vraagstukken van de tijd en niet te diep wilt doordenken, als u een boek wilt lezen voor de gezelligheid en dat toch uw aandacht gespannen houdt van begin tot eind, dan is "Eiland op stelten" hartelijk aan te bevelen.

D.F.

Dairy Farm

230 ACRES, good soil, Niagara Peninsula — nine miles from St. Catharines, — ½ mile to County Road, Brick Duplex, large L shaped barn, good machinery, 75 milking cows, 25 young cattle, milk cheque approx. $2,500.00 monthly, 1300 bales of hay in barn, large corn crop for sale. Price $185,000.00, down payment to be arranged.

A. S. Kimberley Ltd.
REALTORS
25 King Street East,
BEAMSVILLE, ONT.
Call — 563-8272

GROTE BARN, ingericht voor 250 mestvarkens. 2e barn 100 x 24, geschikt voor varkens. 7-kamer modern Huis, aan hoofdweg. Met 102 acres land, waarvan 20 acre fruit (pears and grapes), alle machinerie. $41,000 wordt gevraagd, maar is open voor lager offer.

DAIRY FARM, 100 acres, prima land, 20 melkkoeien, 8 stuks jongvee, Holstein. Open melkcontract, goede gebouwen en veestal. Alle machines, bulkcooler, pracht huis, ideale omgeving. Vraagprijs $54 000.

Grote en kleine fruit farms, zeer winstgevend en pracht omgeving. Turkey en Chicken broiler farm. Vraag inlichtingen.

Al deze dicht bij kerk en school.

GERRIT OTTEN
BEAMSVILLE, ONT. - 563-7904
Agent voor HAROLD JARVIS
Real Estate, Grimsby, Ont.

FARMS

Close to Auburn. Highway farm, **100 acres**, 10 room house. Bath, furnace, barn 60 x 65. Plenty city water. Price $23,000.

150 acres, 10 room house. Bath. furnace. Barns 40 x 66, 40 x 56, 30x40, 16 x 42. Level land, all tiled. Price $35,000.

100 acres, 8 room house. Barns 40 x 60, 28 x 38. Silo. Bulk cooler. Price $21,000.

80 acres, 7 room house, furnace, bath. Barn 40 x 45. Silo. Implements. Price $16,500. (Can be bought with 38 sows.

200 acres, 9 room house. Barns 30 x 72, 36 x 70, 20 x 26. 40 Jersey cows, 10 heifers. All the implements. Price $53,000.

C. BURUMA
R.R. 2, CLINTON, ONT.
482-3287
Salesman for
John Bosveld

DE VITAMINE-TABLETTEN ONTTROOND

Het geloof in de vitaminen schijnt aan het ongelofelijke te grenzen. De Amerikanen spenderen jaarlijks $375 tot $500 miljoen dollar aan vitaminen. Het wordt dus wel tijd om de kopers er op attent te maken hoeveel waarde men aan het gebruik van vitaminen kan hechten.

Dr. James L. Goddard, die aan het hoofd staat van de 'United States Food and Drug Administration' heeft ervoor gezorgd dat de regering een voorstel heeft aanvaard om elke verpakking van vitaminen of aanvullende minerale produkten te laten voorzien van de volgende mededeling:

"Vitamins and minerals are supplied in abundant amounts by the foods we eat. The Food and Nutrition Board of the National Research Council recommends that dietary needs be supplied by such foods. Except for persons with special medical needs, there is no scientific basis for recommending routine use of dietary supplements."

Gelukkig dat de regering in samenwerking met bevoegde instanties maatregelen neemt om haar burgers te beschermen.

EEN 'HARTELIJKE' ONTVANGST IN RUSLAND

Mocht U nog eens van plan zijn een vakantie in Rusland door te brengen, dan kunt u er zeker van zijn dat men u 'aangenaam' bezig zal houden.

Om de toeristen een onvergetelijke tocht te bezorgen heeft de Russische regering zelfs en speciaal departement van Buitenlandse Toeristen ingesteld, met Mr. Ankudinov aan het hoofd. Hieruit blijkt wel dat het bezoek aan Rusland de laatste jaren sterk is toegenomen. Sinds 1956 brachten 6,5 miljoen buitenlanders een bezoek aan Rusland, waarvan het laatste jaar een miljoen bezoekers de Russische grens passeerden. Vandaar dat de regering besloten heeft — de regering is in Rusland immers de 'zorgzame vader' — 70 nieuwe hotels, 40 motels, 20 kampeerplaatsen en 40 toeristencentra te laten bouwen, allemaal om de vreemdeling het zo 'geriefelijk' mogelijk te maken, want deze gelegenheden zijn uitsluitend voor de toeristen bestemd. Een hele eer dus. Dit muisje heeft echter een staartje. De gelegenheden zijn voorzien van instrumenten om de telefoongesprekken af te luisteren en gesprekken op te nemen op taperecorders, terwijl de post wordt onderschept. Bovendien draagt de geheime politie in burgerkleren er zoveel mogelijk zorg voor — het moet natuurlijk niet te opvallend zijn zodat de 'gasten' het idee krijgen dat ze in een gevangenis terecht gekomen zijn — dat de toeristen niet met de Russische burgers in gesprek komen en slechts die plaatsen bezoeken die de toeristen een goede indruk van Rusland geven. Met name op buitenlandse diplomaten, journalisten en zakenlieden wordt een oogje gehouden. Inderdaad: een 'hartelijke' ontvangst.

Dairy - Grain - Hog Farm - 600 Acres

In Niagara Peninsula, 600 acres clay loam. $2,000 monthly milk income. Registered Holstein, contract for 15,000 turkeys. A-1 machinery, 6 silos, 4 sets of barn buildings, pipeline milking parlour, 5 houses with all conveniences, running creeks. Price $270,000.00. Call or Write:—

DICK SCHOUTEN
Dial 892-2310 Fonthill
Box 702
Representing
Reg. W.
HOPKINS
Ltd.
REALTOR
85 Russell Ave. 684-6328 Evenings 684-9837
St. Catharines

CHOICE NIAGARA PENINSULA FARMS

Dairy farm, Dunnville area, 100 acres fully stocked and equipped, good buildings, $1,700.00 monthly milk income. Only $65,000 with $17,000 down.

68 Acres, better than average home, large barn, implement shed, other buildings, ideal beef and pig farm. Only $19,000 with $2,000 down, mortgage @ 6%.

100 Acres, 20 acres excellent producing apple orchard, 7 year old home, barn, excellent line of machinery. Only $40,000 with $12,000 down.

For more information write or phone HARRY ZOMER, Wainfleet, Ont., 899-1269.

GEO. DUGAN REALTY
28 MAIN E., WELLAND, ONT. 732-7517

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 335.00
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen

Koopt bij de Adverteerders van CALVINIST CONTACT

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Blyth, Ont., P. Kranenburg te Jarvis, Ont.

te Ingersoll, Ont., R. Praamsma te Collingwood, Ont.

te Orillia, Ont., H. DeMoor te Clarkson, Ont.

te Vancouver (Bethel), B.C., J. Joosse te Georgetown, Ont.

te Smithers, B.C., J. P. Vosteen te Minneapolis, Minn., U.S.A.

te Transcona, Winnipeg, Man., D. Kwantes te High River, Alta.

Bedankt

voor Iron Springs, Alta., H. DeMoor te Clarkson, Ont.

voor Fort William, Ont., P. Kranenburg te Jarvis, Ont.

Aangenomen

naar Chatham (I), Ont., J. W. VanWeelden te Red Deer, Alta.

naar Smithers, B.C., J. P. Vosteen te Minneapolis, Minn., U.S.A.

naar Nobleford, Alta., Kand. K. Verhulst van Grand Rapids, Mich.

WALLACEBURG, ONT.

It was with joy and gratitude that the congregation of the Christian Reformed Church of Wallaceburg, Ontario as well as many friends and guests came together on Friday night, September 2 for the installation of the Rev. Carl D. Tuyl as the new pastor of the local church. The service and the installation was conducted by the Rev. Harry Mennega of Dresden. The exhortations to the new pastor and the congregation were given by, respectively, the Rev. Jacob B. Vos of the Grace Church in Chatham and the Rev. Henry Numan of Essex. The Rev. Gerard Bouma of London delivered the sermon, "The Minister's Privilege," based on Psalm 65:4. He pointed first of all to God's sovereign and unfailing goodness as manifested in Christ Who calls sinners to life eternal. It is the minister's special charge and privilege to proclaim the gospel of God's boundless grace; the congregation must respond to that message.

After the service there was a social hour to make acquaintance with the new pastor.

His inaugural sermon on the following Sunday was based on II Chronicles 6:41 and was entitled "The Components of the Church." In it he pointed to the need for the presence of God in the church, the ministry of His Word, and the joy of the believers.

AFSCHEID REV. P. MANTEL

Na een verblijf van bijna 3 jaar nam Ds. Mantel en fam. afscheid van de Rehoboth Christian Ref. Church Niagara Falls. Op 25 augustus bood de gemeente een afscheidsavond aan, welke druk bezocht was. En op zondag 28 augustus in de avonddienst van 7 uur nam Ds. Mantel afscheid van de gemeente van Niagara Falls.

De afscheidspredikatie in het Engels was gebaseerd op 1 Cor. 3:6-7, "All glory unto God we yield."

Na de predikatie sprak de Vice President, ouderling J. De Groot, namens kerkeraad en gemeente en verzocht de gemeente te zingen Hymn 280:3 en Ps. 134:3.

Namens de naburige kerken sprak ouderling W. K. van Hartingsveld van Trinity Church, St. Catharines, Rev. Geleynse van Maranatha Church, St. Catharines, Rev. Koch, Niagara Falls, namens de Niagara Falls predikanten en Rev. Geleynse namens Classis Hamilton.

Ds. Mantel sprak een kort slotwoord tot de gemeente om standvastig te blijven, en hoopte dat spoedig de ledige plaats moge worden ingenomen.

Nadat Ds. Mantel de zegenbede uitsprak, nam de gemeente met een handdruk afscheid van de fam. Ds. Mantel.

Namens de kerkeraad,
Clerk: L. Drost.

Attention Classis Hamilton Deacons

Don't forget to go to the

DEACONS CONFERENCE

to held in the
IMMANUEL CHRISTIAN REFORMED CHURCH
HAMILTON, ONT.
on
Saturday, Sept. 17, 1966
at 1:30 P.M.

REV. RINGNALDA LEAVES BELLEVILLE

After serving Belleville 3½ years as pastor of the "Maranatha" Chr. Ref. Church, Rev. Ringnalda accepted a call to the Second Chr. Ref. Church of Edmonton. He preached his farewell sermon on Sunday August 21. On Monday evening a farewell evening was held for Rev. and Mrs. Ringnalda in the basement of our church. Chairman for that evening was Mr. P. Potstra, the vice-president of the consistory. He extended a hearty welcome to the many friends present and expressed his hope for a joyful evening.

The choir entertained us with a few hymns. Delegates from the Chr. School, Men's Society, Woman Society, Young People Societies, Calvinettes and Cadets expressed on behalf of their societies the thanks for all that Rev. and also Mrs. Ringnalda had done for them and wished them God's blessing in Edmonton.

After recess we were entertained by John and Charlie De Vries, the Choir and Talent Club. Also delegates from the Choir and Talent Club spoke a few words of thanks to Rev. and Mrs. Ringnalda.

On behalf of the whole congregation chairman P. Potstra presented them with a new kitchen set.

Rev. Ringnalda spoke words of thanks and hoped that God will continue to bless the congregation of Belleville.

During the stay of Rev. Ringnalda the new church and also the Chr. School was built.

E. Klompmaker

FAREWELL REV. GROENEBOER

After a faithful service of close to eight years Rev. Groeneboer preached his farewell sermon Sunday, September 4th, 1966 in the "Bethel" Chr. Ref. Church of Vancouver, B.C.

It is not an easy task for a minister to depart from families and friends with whom he has been connected for a long period, neither is it easy for the congregation to let him go.

Knowing that the Lord provided Rev. Groeneboer with a call in the Mission field, which work he hoped to be able to do some time, made that the congregation could accept his decision easier. We are very happy for him that, after he declined many calls, he received an opportunity to go into this Mission work.

Many good words were spoken at the congregational meeting where Rev. and Mrs. Groeneboer were the guests of honor.

The vice-president, Mr. John Dykstra in his farewell speech said it so very well, that the name of Rev. Groeneboer will be remembered in our congregation. We will mis him and his family and so will the youth of the church who admired and loved him very much.

Tuesday, September 6th Rev. Groeneboer was ordained as Home Missionary by the calling church in Abbotsford, B.C.

Many members of his former "Bethel" congregation came all the way to Abbotsford, to be present at this special event.

Rev. John Zwaanstra from the Burnaby Chr. Ref. Church held a sermon on the well-chosen text Acts 13:3 and 4.

It is a difficult task to start in an entirely new field, but the knowledge that the Lord Himself called Rev. Groeneboer for this work will give him the strength to do it. May his work be blessed abundantly.

De Christian Reformed Church in Ottawa

It was in the beginning of 1952 that efforts were made to establish a Christian Reformed Church in Ottawa — the Nation's Capital. It was a weak beginning; nevertheless, there were signs that growth was possible. A few energetic members worked hard to attract people to Ottawa. It was not until 1953 when the late Rev. Smith became in charge of our congregation, which at that time had approximately twenty-two families and one hundred members, that it really started to go. Services were held in various places because the congregation was quickly growing. There was great joy and thanks to our God that He was in our midst with His Holy Spirit.

Property was soon bought and plans were made to build our own church. In 1957, those plans were realized. The new church was built in City View on the Merivale Road within a fast-growing community, in the south-west part of the city. For the first few years, services were held in the basement of the church.

Meanwhile, several societies were formed — the Christian School Society, Young People's Society, and the Ladies' Aid Society.

In 1955, the congregation extended a call to Rev. P. G. Schrotenboer. He served the congregation until 1960. Two years before he left, there were close to one hundred families in the congregation, for God had blessed us richly. Great was His faithfulness towards His people.

In 1958, a group of members left our congregation to form a Christian Reformed Church in Navan, a village close to Ottawa. There was sadness, but also joy that these members could bring forth the Gospel in another community, outside the east end of the Nation's Capital. Of course, this caused great gaps in the first church; but slowly they filled up and expansion was necessary again. By this time the main auditorium was finished, and in September, 1958 our first service was held in it.

Rev. Schrotenboer left our congregation in 1960, and, in 1961, Rev. S. Woudstra succeeded him.

Our church was still growing. In 1963, the Navan church moved to Ottawa East and as a result, we lost another twenty families.

Ten years had passed, and a second Christian Reformed Church was established in Ottawa. All this would not have been accomplished without the help of God. We can say with David in Psalm 36:5, "Thy mercy, O Lord, is in the heavens; and thy faithfulness reacheth unto the clouds."

During the following years, more societies were formed in the mother church. These are: the Calvinette Club, the Calvinist Cadet Corps, the Men's Society, and the Young Couple's Club. We have ample room for all of our societies. Every night these facilities are being used.

In 1965, Dr. Woudstra left us and Rev. A. W. Schaafsma became our new minister. Rev. Schaafsma is our present pastor.

The school board is very active, and with God's help, a Christian Reformed day school will be opened later. Land has been bought and plans for the school building are on the drawing board.

Great are the blessings we received from our Lord since 1952. God has worked miracles in this city. We hope and pray that He will continue with His mighty power to work in Ottawa. For those who like to know more about the city and its possibilities, we can only say that Ottawa is a beautiful city surrounded by the Gatineau Hills, the scenic Ottawa Valley, and the mighty Ottawa River flows below the cliffs of historic Parliament Hill.

Since Ottawa is the Nation's Capital, a good number of our members are involved in work for the government. It may be expected that this number will grow in the future.

W. Triemstra,
on behalf of the consistory.

P.S. In 1953, we started with twenty-two families; we now have 142 families and a total of 692 members.

Polish Government Denies Visa to Billy Graham

Atlanta, Ga. — (Special) —

Evangelist Billy Graham has postponed his planned trip to Poland this month to participate in Protestant ceremonies marking a thousand years of Christianity in that country, the evangelist announced here on September 11.

Graham said the Polish government had denied his request for a visa at this time, but encouraged him to apply later. He said the Polish embassy in Washington had told him the government did not feel this was an appropriate time for his visit.

"Naturally I am disappointed because I have great affection and admiration for the Polish people," Graham said. "It would have been a great privilege to help them celebrate a thousand years of Christianity. I hope we may be privileged to go at a later time," he added.

If the government had given him permission, it would have been his first time to preach in an Eastern European country. Graham said when he accepted the invitation from Polish Protestant leaders last spring the government indicated it had no objections to his visit.

Plans called for him to speak four times in Warsaw and Cracow in meetings sponsored by all the Protestant denominations in the country. He was also scheduled to visit the national shrine at Auschwitz, a former concentration camp where millions of Jews were murdered.

Graham planned to go to Poland between meetings in London and Berlin. He has substituted a private trip to Scotland for the cancelled Polish visit. He will conduct two meetings in London on September 19-20 as a follow-up for the nearly 45,000 inquirers who responded during his crusade there last June.

His next major crusade will be October 16-23 in Berlin. Following that he will be honorary chairman and one of the principal participants at a World Congress on Evangelism to be held there October 26 - November 4.

The Congress will be the largest international religious gathering this year, with 1250 participants coming from 107 countries.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

CANADA'S ROL IN DE WERELD

Canada en hulp aan het buitenland

door Marcus van Steen

(Het derde artikel in een serie van vier)

(Can. Scene) — Gedurende de afgelopen twee jaar heeft Canada nieuwe en gebruikte schoolmeubelen, boeken en andere schoolbenodigdheden naar scholen in de Karaibische landen van het Gemenebest gestuurd. De begunstigden waren kinderen in de Bahama's, Antigua, Montserrat, St. Kitts en andere eilanden waar het onderwijs werd gestagneerd door gebrek aan essentiële benodigdheden.

Dit is een typisch voorbeeld van Canada's hulp aan andere landen — rustig, practisch en zonder bijbedoelingen; en sedert het einde van de Tweede Wereldoorlog heeft het zich steeds verder uitgebreid. In de 15 jaar van 1950 tot 1965 heeft het een totaal van meer dan $800.000.000 bereikt, hetgeen alleen nog maar officiële hulp geweest is en waar niet bij gerekend zijn de vele particuliere en onofficiële hulpprogramma's, waarvan het onmogelijk is om een bedrag te schatten, maar dat zeer zeker niet vergeten mag worden.

Door middel van verschillende Canadese hulpprogramma's is de visserij-industrie op Ceylon uitgebreid en verbeterd; op grote schaal is er in India en Pakistan door middel van waterkracht electriciteit opgewekt; Antigua, Barbados, St. Lucia en andere Westindische eilanden zijn van havenfaciliteiten voorzien; Birma, Indonesië, Cambodja en vele andere landen in grote hoeveelheden van meel en graan voorzien; scholen en universiteiten gebouwd en uitgerust in Guyana en de Maleise Archipel; en een kernreactor aan Voor-Indië bezorgd.

Technische bijstand werd verleend aan een groot aantal landen in Azië, Afrika en Latijns Amerika. Dit houdt niet alleen in, dat onderwijskrachten en ingenieurs naar andere landen gezonden werden, maar heel vaak ook de opleiding van mensen uit andere landen aan Canadese universiteiten, laboratoria en ateliers. Dit is van het grootste belang, daar de bedoeling van het overgrote deel van Canada's hulpprogramma's voor het buitenland is, de mensen te helpen om te leren zichzelf te helpen. Het is natuurlijk nodig en ook prijzenswaardig om uitgehongerde volkeren voedsel toe te zenden, maar toch wordt dat alechts als een noodmaatregel gezien. Hulp op langere termijn bestaat uit het helpen van die volkeren om zelf genoeg voedsel te produceren. Op dit gebied is misschien het meest interessante plan wel het Mysore Project — Canada's voornaamste bijdrage tot de United Nations Freedom From Hunger campagne. Dit Mysore Project dankt de naam aan het universiteitsstadje Mysore in Voor-Indië, waar Canada een laboratorium heeft opgericht voor de bewerking en conservatie van voedingsmiddelen. Het personeel daarvan bestaat hoofdzakelijk uit Canadese geleerden en het doel is om Voor-Indië zowel als andere landen in het Verre Oosten te helpen een beter en meer intensief gebruik te maken van eigen voedingsmiddelen.

Het is wel zeer betreurenswaardig, dat ongeveer een derde van de voedingsmiddelen, die in Voor-Indië worden geproduceerd, verloren gaat door ratten, insecten en bederf. De oplossing is niet eenvoudigweg de Canadese verpakkings- en voedselbewerkingsmethoden te introduceren, want de meeste daarvan zijn om verschillende redenen voor Voor-Indië in het geheel niet acceptabel; de diepvriesmethode bijvoorbeeld, die in Canada zo veelvuldig wordt toegepast, komt voor Voor-Indië in het geheel niet in aanmerking, daar slechts zeer weinigen daar een eigen koelkast bezitten. Dus worden aan de Universiteit van Mysore nieuwe methoden ontworpen en technici niet alleen uit Voor-Indië, maar ook uit Pakistan, Ceylon, Birma en omliggende landen in die nieuwe methoden opgeleid.

Aan een groot deel van de Canadese hulp aan het buitenland wordt in het geheel geen bekendheid gegeven. Zo bestaat er bijv. het uitstekende plan *Canadian Universities Service Overseas.* Onder dit plan, opgesteld met de British Volunteer Service Overseas voor ogen, worden jonge onderwijskrachten, verpleegsters, ingenieurs en andere vaklieden naar onderontwikkelde landen gezonden. Toen de eerste groep in 1960 de oceaan overstak, waren zij geheel gefinancierd uit vrijwillige donaties en tot aan 1964 heeft men iedere hulp van de regering afgeslagen. Toen echter werd overeengekomen, dat gratis vervoer met vliegtuigen van de RCAF geen afbreuk zou doen aan hun status van vrijwillige instelling. Het is typisch Canadees, dat niemand aan dit plan enige bekendheid heeft gegeven, totdat Amerika met zijn Peace Corps op de proppen kwam en men deze reeds lang bestaande onderneming "Canada's Peace Corps" ging noemen.

Men is zich vanzelfsprekend ten volle bewust van het feit dat de hulp van Canada aan het buitenland niet meer is dan een druppel in de oceaan. In verhouding tot de bevolking en de welvaart van Canada echter betekent het een respectabele bijdrage. In dat licht beschouwd behoeft Canada zich zeer zeker in vergelijking met andere landen niet te schamen. In 1965 bedroeg de officiële hulp — ongeacht privé ondernemingen dus — bijna ½% van het Bruto Nationaal Product van Canada (de totale waarde van goederen en diensten over een jaar). Die van de V.S. over hetzelfde jaar bedroeg 0,59% van het Bruto Nationaal Product, maar een groot deel daarvan bestond uit militaire hulp. Canada's bescheiden aandeel in militaire hulp aan de Nato-bondgenoten is niet onder de hulp aan het buitenland gerekend. De Engelse hulp bedroeg 0,62% van het Britse Bruto Nationaal Product, maar deze is hoofdzakelijk naar vroegere kolonies gegaan, die op hun beurt ook Engeland weer hebben geholpen.

We willen hiermee niet zeggen dat Canada niet meer zou kunnen doen om bevriende naties de zo dringend nodige bijstand te verlenen. Het parlement is echter niet bereid om deze fondsen belangrijk uit te breiden, voor het Canadese publiek er van doordrongen is hoeveel er reeds wordt gedaan en zich realiseert hoeveel meer er gedaan zou kunnen worden, wanneer we er ons werkelijk op toelegden.

Vier Nieuwe Premie Boeken

EEN AANWINST VOOR UW BOEKENKAST!

Wij hebben onze lijst met premieboeken aangevuld met vier nieuwe pocketboekjes, waarvan U desgewenst een gratis exemplaar wordt toegezonden bij het werven van een nieuwe abonnee voor *Calvinist Contact.*

I. *Religie Zonder God,* door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".

Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

II. *Het Raadsel van ons Leven,* door prof. dr. J. H. Bavinck.

Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

III. *Zijn alle godsdiensten gelijk?* door dr. J. Verkuyl.

Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijke geloof als het allesomvattende antwoord.

IV. *De Slaande Hand,* van Hugo Kingmans, 2e druk.

Een vlot geschreven verhaal over een eigenaar van een meubelzaak die het tegen een concurrent moet afleggen en onder vele teleurstellingen dreigt onder te gaan.

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven voor Calvinist Contact, want, hoe meer abonnees des te beter het blad kan worden.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parieviiet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

TRANSPORTATION, THE NATION'S BLOODSTREAM

by ROBERT N. THOMPSON, M.P.

Transportation is this nation's bloodstream. This fact was driven home to Canadians as never before by the costly effects of the country-wide walkout of railway employees and the resultant hardship and economic loss.

Canada is a geographical phenomenon held together by bonds of vision and conviction of which the prairie-spanning, mountain-jumping railways are the material expression. In no other country is the economic and cultural development of nationhood so dependent upon transportation. Because of this the transportation industry in general and the railways in particular, have operated under close government scrutiny and under conditions that would not normally be accepted by industry in a free enterprise economy. How much those conditions can be relaxed without harm to regional economies is a debatable point but the ultimate aim at least should be their complete elimination.

In any case, in recent years, government control of railways has degenerated into a pattern of increasing subsidies to avoid the politically dangerous step of revising freight rates and at the same time allow the railways to pay their employees a living wage. This has continued until the national treasury is subsidizing rail transport to the tune of $100 million per year!

Under such conditions it was only a matter of time until a state of chaos was reached. This, coupled with the general labor unrest in Canada, perpetrated the recent costly strike. No one group can be held responsible for that unrest. It has been fostered by a demand for more material benefits and by a lack of responsibility for one's fellow man that has been fed jointly by the advertising media which creates dissatisfaction as a spur to sales, by labor leaders anxious to hold their jobs, by management boasting of the fruits of automation and by socialistic government promoting the welfare state. The result is a refusal to face problems realistically and a willingness to call on the government to enact the unpopular solution.

Critical as the transportation problem is, however, it must be remembered that it is just one manifestation of a larger ill; the increasing cost of living and the inflationary wage-price spiral. Canada's future depends on how effectively this illness can be cured.

The question now is whether Canadians are really ready to shrug their shoulders and accept the defeat or are there still some who are ready to square their shoulders and accept the challenge.

The men of the transportation industry are pioneers. Canada owes its very existence to their determination to overcome all hurdles in their efforts to expand the frontiers. Whether it was air routes into the arctic or pipelines through the rockies, they harnessed their imagination and initiative and met the need.

Why should not these same men turn their initiative and imagination to the overall problem of a long range, effective transportation policy for Canada? The transportation industry, so vital to the development of the country, should be a stabilizing and uniting force in the nation instead of a constant irritant.

It will take the combined efforts and creative thinking of management and labor alike. The union leaders and the company executives would respond to the challenge to plan together for the future of Canada. The views should be sought from the large, cross country rail, air and trucking companies, the export and import brokers, the short haul transfer companies; even the taxi drivers and bus conductors.

Government's role could be as the catalyst to bring all these groups together in a spirit of co-operation. The policy that resulted would be feasible because it would be designed by the men whose daily responsibility would be carrying it out and it would be realistic because it would represent the livelihood of the designers. Most important it would be accepted by the people because it would have that ring of reality that a freedom loving people understand.

THE WORLD AROUND US

by John Vriesinga

THE RHODESIA CONFERENCE

It's a question of who will bend and who will break now with the conference of Commonwealth countries discussing the Rhodesian crisis once more.

The Commonwealth of Nations consists of all the countries around the world who were under British rule some hundred years ago. They include such giants as Australia and India and ourselves as well as the numerous small nations that have been given independence since the second world war. As a mother hen tries to keep some control over her growing-up brood, so the British have attempted to keep the idea of their empire alive in what today is known as the British Commonwealth of Nations.

There has been great unrest in the chicken pen, especially in the African corner, since Rhodesia stubbornly refused to be just another ugly black duckling but chose to remain a spotless white chicken instead.

That action on the part of the white Rhodesians did not show any chicken-heartedness. It demanded real courage and determination to stand up not only against the clamour of protest from the twenty odd other African nations, already solidly black, but against public opinion in much of the rest of the world as well.

The African nations angrily cried for a swift and violent end to the Rhodesian adventures. But knowing they lacked both the machinery and the unity to accomplish that end, they let themselves willingly be soothed into relative quiet by the warning cluckings of the mother-hen.

"Just wait," the British assured the inexperienced governments of black Africa. "There are other, better means of dealing with a recalcitrant chick such as this." So the British imposed economic sanctions on Rhodesia with the blessing of the United States, even the United Nations. Cutting off Rhodesian trade would soon cripple the Rhodesian economy, they hoped, and so bring the government of Ian Smith back in line.

What is this British "line"? Simply that the rulers of Rhodesia should give the African population of their country a say in the government, access to its sources of wealth, a place in their cities.

And this is exactly what the white Rhodesians are not prepared to do. They feel that they, the descendants of Rhodesia's pioneers, the builders of its wealth, the organizers of its national existence, have the sole right to the country's wealth and should determine its laws and its destiny. They're prepared to share some of the wealth with the four million natives, naturally, but they're not prepared to grant them rights. At least not for a long time to come. "There will be no African government in Rhodesia during my life time," premier Ian Smith vowed just about a year ago.

Have England's economic sanctions had any success? "We can live with those sanctions forever!" premier Smith laughed defiantly. And by all appearances Rhodesians have made life go on in a normal fashion despite the economic sanctions. In a world that thrives on "profit" it is pretty hard to close off a country's trade routes.

The African nations, realizing that England's methods aren't as effective as the British had hoped, have grown increasingly restive and clamoured for stronger measures, lest they be forced into a military showdown.

But British diplomacy asserted that it was merely a matter of time before the Rhodesians would come to their senses. Now and then it seemed that they were right too. There were reports of Rhodesian negotiators in London for talks, and rumors about British representatives in Salisbury.

When reporters asked prime minister Harold Wilson about these rumors, he nodded an enthusiastic assent. Yes, there was definite progress. Negotiations? Well, it was too early to call them that; these talks were merely "talks about talks". But things looked good, he thought. Good enough to postpone the scheduled conference of representatives of the Commonwealth nations from July to September. Possibly by that time the Rhodesian rebels had come around and back into the fold.

If any seriously considered that possibility they were sadly disappointed. Premier Ian Smith blasted their idle hopes sky high when in the last week of August he announced changes in Rhodesia's constitution which impose further restrictions on the natives instead of improvements in their status. In addition to that announcement Rhodesia's minister of Internal Affairs made a deliberate public statement in which he told the world that Rhodesian police are in the habit of ruthlessly shooting terrorists, whole gangs of them, when they resist arrest. The Rhodesians couldn't possibly have made it plainer than they did by these two announcements that they will not abandon their position.

What ways and means are there now open to the British Commonwealth of Nations to bring recalcitrant Rhodesia in line? The conference can recommend tightening of the economic sanctions, but it is very unlikely that the African nations will endorse such a policy. Sanctions haven't done anything in the past, why should they be exptected to do more now?

The other alternative is the use of force. And again it seems very unlikely that England will take up arms against the white Rhodesians.

But what then? That is a question few people would care to answer now. It seems that the whole affair must of necessity once more come to a boiling head. Out of the ensuing crisis almost anything may develop, even the breaking up of the Commonwealth itself, as our prime minister Pearson seems to fear.

Someone in the conference of prime ministers of the Commonwealth will either have to bend or break. But it doesn't seem likely that all the prime ministers together will be able to break the back of the stubborn Rhodesians.

THE CHALLENGE

Literacy to Boost Venezuela's Economic Expansion

by ROBERT MATHIAS

Venezuela has been one of the most vigorous among Latin American countries in tackling the problem of illiteracy. Since the launching of the national campaign in 1958, 6,100 literacy teaching centres have been created and 400,000 voluntary instructors mobilized — in addition to the 100,000 students from teacher training colleges, secondary and even primary schools who form "Literacy Legions". Vocational training for adults is also organized in local education centres and women's training centres, and in farm schools known as "Escuelas Granjas Comunales".

Besides mobilizing the country's human resources, the Government has made an important financial contribution to the campaign: over the six-year period, funds allocated to adult education have increased tenfold, rising from 1,300,000 bolivars (about $300,000 in 1958 to 14,000,000 bolivars (over $3,000,000) in 1964.

Press, radio and television have played an active role in the campaign by disseminating texts prepared by the adults education services; mobile teaching units equipped with film projectors have toured rural areas, and 475 "radio schools" or community reception centres have provided instruction for some 16,000 adults.

Results have been impressive: between 1958 and 1964, the number of illiterates over 15 years old has been reduced by almost half, and the illiteracy rate has fallen from 38.4% to 22.3%. Today, illiteracy has almost disappeared from the big cities.

But the average level of education in rural areas — and even in towns — lags far behind the requirements of Venezuela's economic and social development. The result is a paradoxical situation in which unemployment exists side by side with a shortage of skilled manpower. Moreover, the increase in average per capita income and in the gross national product — which has doubled in the last ten years — has not resulted in any notable improvement in the living standards of the masses.

The reasons for this situation lie in the structure of the national economy. In Venezuela, natural resources mean primarily oil. In the past twenty-five years, the petroleum industry has expanded tremendously and it now supplies 20% of the gross national product, over 60% of public earnings, and 91.2% of the country's exports. But the oil industry is highly specialized and only employs 2% of the labour force.

Raising the Level of Employment

Yet all the other industries suffer from an acute shortage of skilled manpower, and one of the main targets of the national development plan is "to raise the level of employment so as to promote accelerated development in sectors of the economy other than oil". Venezuela's planners are convinced that the oil industry — which centres around temporary wealth — cannot take the place of a modern industrial and agricultural economy.

Iron ore is still in the early stages of production but already Venezuela occupies the ninth place among the world's iron-producing countries. A large scale programme of public works has provided the country with an extensive network of roads — over 8,500 miles of highways were built between 1950 and 1962, and the number of automobiles per 1,000 inhabitants rose from 14 to 40 during the same period. Transport, communications and commerce at present employ over 43% of the labour force, compared with 33.7% in 1951.

To meet the demands created by this expansion, the National Institute of Educational Co-operation and the adult education services are concentrating their efforts on training skilled industrial workers whose numbers are expected to rise from 469,000, in 1962, to 921,000 by 1970 and 1,260,000 by 1975.

This task is all the more urgent because the population in Venezuela, as in other Latin American countries, population growth is high: the 1965 figure of 8,766,000 is expected to reach the ten million mark by 1970, and every year the labour market has to absorb from 80,000 to 100,000 young people who must be given some kind of training.

Another familiar phenomenon is the rural exodus. Over the past 25 years, the ratio of urban populations has been practically reversed. This has created a crucial problem in agriculture. In 1962 farming, although it employed nearly 35% of the active population, accounted for only 7.1% of the gross national product. The average yearly income of a peasant family is between 800 and 1,000 bolivars (about $200). And the cause of this low level of productivity is mainly the high rate of illiteracy in rural areas.

The Pilot Project

To solve the problem, the Government has decided to launch a combined literacy and vocational education project, to be organized within the framework of Unesco's experimental programme for world literacy. Unesco will make available to educational authorities in Venezuela the services of several experts, and will assist in the evaluation of results of pilot experiments.

All the government services involved in the development effort — education services, agriculture, planning and even the armed forces — are co-operating in the project, and a National Co-ordinating Council has been established to direct activities. During the first year (1966), these consist mainly in setting up planning and supervisory bodies, preparing programmes and recruiting teachers. Operational activities are also being initiated, and will be continued and expanded during 1967, 1968 and 1969.

The project will be carried out in three areas, each with different economic and social conditions: an industrial zone; an agricultural zone; and a rural zone in process of rapid urbanization. Development programmes are already under way in each of these zones, and literacy training will obviously contribute greatly to their success.

An Industrial Area: Bolivar

With its mines, forests and hydro-electrical resources, the State of Bolivar, in eastern Venezuela, is likely to become one of the country's most dynamic industrial areas. A large-scale irrigation programme and an electrification scheme are planned to boost agricultural production. A big hydro-electric power plant is already operating at Macagua, on

(Continued on page 12)

CHEAP RICE TRANSPLANTER DOES WORK OF 50

A simple paddy transplanter which may help to improve rice yields in developing countries has been invented in Britain. The machine, which is mainly wood with few metal parts and can be made for about $5, enables a two-man team to do the work of 50.

Trials in Ceylon and Burma have shown the transplanter to have an output rate of 2½ acres per 8-hour day, compared with the usual hand rate of one acre per day by a team of 25 people. The technique of transplanting enables the farmer to obtain two crops a year off the same land.

The transplanter was designed by the Overseas Liaison Unit, which is sponsored by Britain's Ministry of Overseas Development. It is intended to arrange local production of the machine in traditionally hand-cultivated small holding rice areas of the world in the near future, as part of the British contribution to FAO's International Rice Year.

—Unesco Features

The Canadian Constitution ❷

A 19th CENTURY PRODUCT ?

by Herman Jonker

INADEQUACIES OF THE BRITISH NORTH AMERICA ACT

The Canadian B.N.A. Act is no longer adequate. It not only misrepresents the political structure that now exists in Canada, but also fails to unite the various social and political groups in our society. The problem today is not only an existing political structure that differs significantly from that described by the written constitution, but also an existing political structure that is no longer adequate to meet current social and political demands.

If for example, someone were to read the B.N.A. Act to learn about our Canadian form of Government, one would make some of the following discoveries: that the authority of Government is vested in the Governor General (sections 9 & 10 of the B.N.A. Act), that he is assisted in his task of governing the country by a Council (Cabinet) of advisors which he chooses (sections 12 & 13), that he is Commander-in-Chief of all the naval and military forces in Canada (section 15), that he appoints the Speaker of the Senate and virtually all the Canadian judges (sections 34 & 96), and that he dissolves the House of Commons and orders a new election when he considers it necessary (section 50). By reading the B.N.A. Act, one gets the impression that Canada is ruled by a political dictatorship.

The inaccuracy of the Act, as a descriptive document of Canada's political structure, stems in part from its rigid nature and its 19th century origin. As a descriptive document it is truly a 19th century and historical product, for it accurately describes how the executive government was run prior to the union of Upper and Lower Canada; but it fails to account for the significant developments that have since changed our form of government into what it has become today. For several decades the Cabinet (Council) has been chosen by the Prime Minister and is dissolved only upon defeat in the House or by the decision of the Cabinet; since 1922 the Governor General no longer exercises any power and authority, but simply performs some convential duties on the advice of the P.M. or his Cabinet, or by custom. The false pretentions of the B.N.A. Act must be revised to reflect the political structure that exists in Canada today.

There are other structural inadequacies which show that the B.N.A. Act is a 19th century product that must be changed or amended. At the Charlottetown Conference a few years before 1867, the delegates agreed to Sir John A Macdonald's position of creating a powerful Central Government and a decentralized system of provincial legislatures "for local purposes". The delegates hoped that in this manner they would avoid the problems of a weak federal union which plagued the United States in its early years. The B.N.A. Act therefore gave the provinces what was at that time considered to be some relatively minor local functions and provided financial provisions which would cover the cost of these functions. One of these "minor" functions was the ability to "make laws in relation to Education", which accounted for 4 million dollars of total provincial expenditure in 1874. As the years died, however, education developed into a major legislative field, and in the early 1960's it reached a budget exceeding one billion dollars. The financial sources originally bestowed upon the provincial governments proved no longer adequate to meet their legislative demands, and a new procedure had to be developed. Thus the Dominion-Provincial Financial Agreements arose. Besides the need for these agreements, representatives of the central and provincial governments gradually saw the need for increased Ottawa-Provincial Conferences to discuss the problems in various spheres of overlapping legislature. The demands of the Ontario Farmers has brought to light the most recent example.

Not long ago they stormed Queen's park in Toronto demanding Premier Robarts and Agriculture Minister William Stewart to do something about their low milk prices. Mr. Stewart replied that he wished he could help the farmers, but that they were at the wrong address and should try to knock on Ottawa's door. In Ottawa however, Federal Agriculture Minister John Greene has consistently maintained that the farmers' problem is a provincial matter. The constitution does not help solve the problem either; the only solution now seems to be a federal-provincial meeting to discuss and handle the matter.

Thus Canada has entered a field and created a structure which was not spelled out by the founding fathers and the Canadian B.N.A. Act. From the classical we have changed into a co-operative Federal political structure, without corresponding constitutional amendments to indicate the change that has come about. It should be evident that as a descriptive document, the B.N.A. Act no longer continues to perform its function properly and accurately.

Perhaps to a large extent the fault lies not so much in a constitution that no longer reflects the present political structure of our country, but in one that has never been update and amended when changes and new developments occurred. This turns the light on the amendment procedures of the B.N.A. Act.

Even though our centennial celebrations may only be a few months away, Canada is still not sufficiently mature to be able to amend its own constitution. We still have to obtain the consent of Great Britain. Numerous attempts in the past have been made to create our own Amending Formula, to prevent future incidents of asking mother Britain to amend section so and so. In 1935-36 a Conference discussing the Amendment formula, distinguished four categories of amendments, each of which would involve the consent and support of a different group of governments. In 1950 another such conference extended the group to 6 categories, each of which would require a different amending formula. In 1960-61 and 1964 Conferences continued the work done by the 1950 Conference; but progress has been extremely slow and the problems in Amendment procedures are by no means solved.

In late 1964 and early 1965 the Fulton-Favreau Amending formula became popular and at one stage was heralded as the "best suited to the framework of Canada's federal constitution and political structure". But for various reasons, it has since declined in popularity. A purely Canadian Formula remains to be found, and is one of the more pressing problems of our national Constitution.

Still other forces stressing our political framework are crying for constitutional change. We noted earlier that a national constitution has two major functions, and that the B.N.A. Act has failed in its first function. The second function is to unite the diverse elements in our society. The nature of a constitution is intended to preserve the unity established among the various groups and cultures. This was undoubtedly also true for the B.N.A. Act which, it was hoped, would protect and unite the cultural diversity of our Canadian society. It did so by classifying education as a provincial legislative matter, and by guaranteeing protection for the French culture and language. But the B.N.A. Act was doomed to run into trouble because of the strong central government it created.

Quebec's peculiar position in the federal system, with its diverse national origin, religion, language, institutions, laws and culture, made a large measure of local autonomy imperative. And besides Quebec, our regional social and economic peculiarities demanded a similar structure of strong provincial autonomy. The recent suggestion by the Liberal Conference of the four Western Provinces to apply economic and fiscal policy in a different way to each province, may therefore be more constructive than has been thought.

The original B.N.A. Act of 1867 seems to have been based on an understanding of our regional and provincial differences. Quebec now seems to feel (correctly or incorrectly) that the present B.N.A. Act is not sufficient to protect their French-Canadian culture. The activities of the L.Q., the establishment of the R.I.N. party (although it has not been very successful), the activities of the separatist movements, and the Union Nationale's recent radical constitutional demands, all seem to point to the need of special provincial status for Quebec. The B.N.A. Act no longer unites the provinces constitutionally in their original structure.

The provinces, especially Quebec, are no longer satisfied with the Dominion - Provincial (Federal) structure that now exists. Premier Smallwood from Newfoundfand has displayed little interest in inter-provincial conferences and feels they are a waste of time. He appears to be motivated by the idea that regional differences are too great for the provinces to benefit from each others' experience. Quebec is presently unhappy with the constitutional protection it now receives and with its place in the federal structure. The Western provinces on the other hand want to hear nothing dealing with special provincial rights and status for Quebec, and are regarding Quebec with a mouthful of suspicion.

Our political and federal structure has never implied constitutional equality among the provinces; each province entered confederation upon a special agreement with the Federal Government. Thus while all the provinces in 1867 continued to be the owners of public lands, when Manitoba, Alberta, and Saskatchewan entered confederation this right was retained by the federal government. In similar fashion Quebec was guaranteed protection of its culture and language. Historically, Quebec has always enjoyed a special place in our federal system — a fact that must be taken into consideration when judging her present demands. Consequently, any constitutional changes or amendments, must take into consideration the demands and peculiarities of our French-Canadian society.

What then is to be the solution? Some feel that the solution requires the development of a new constitution. Others feel that the present B.N.A. Act must be retained but amended. Both of these positions have something in their favour, but the choice must eventually depend on the extent to which our federal structure must be changed and the extent to which the present constitution differs from the new political structure. Little more can be said at this time.

While it is evident that on the one hand the time is ripe for achieving our own amendment formula, the situation also seems to indicate on the other hand, that the development of a new constitution at this time would be a pre-mature step to take. The political structure that presently exists is still being molded and changed; Quebec has not made sufficiently clear exactly what it wants, nor have the other provinces clarified their responses to Quebec's demands.

The type of constitution that we need (it need not be drastically different from the one we have now) remains to be determined. Perhaps it must be more flexible to allow greater structure flexibility without corresponding constitutional change. But whatever the new constitution will be, it must be remembered that constitutional change is not a guarantee to a solution of our problems. For constitutions can not solve social or cultural problems; it can only create the conditions which make the solution perhaps a little easier. A willingness to co-operate, the ability to give and take, and an understanding of provincial responsibility to the have-not provinces, are more essential. Canada's social, political, and constitutional problems are not solved by a perfect and ideal constitutional formula. What is needed is a willingness to arrive at a solution, and an appreciation of our cultural and social diversity. Even then, man's sinful nature and Satan's destructive tactics will ensure that a perfect solution is impossible.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE MAY AND JUNE PROBLEMS

No. 204 (Vogel)

1. RxP, thr. 2. RxB and 3. R-B6 mate or 3. BxP mate. This is a rather difficult problem. The many variations gave the solvers a hard time.

a. 1. —, NxR; 2. RxB and 3. R-B6 mate.

b. 1. —, RxR; 2. N-N5 and 3. N-K4 mate.

c. 1. —, —; 2. —, R-K3; 3. NxR mate.

d. 1. —, N-K4; 2. NxB and 3. N-K4 mate.

e. 1. —, R-K4; 2. NxBP and 3. N-Q3 mate.

f. 1. —, N-N1 or N-N3, 2. RxR ch etc.

g. 1. —, N-B2 or N-N3; 2. NxN or N-B7 etc.

h. 1. —, R-Q4; 2. NxBP etc.

But in spite of all the details, it is excellent, isn't it?

No. 205 (Owtshinikoff)

Black's tremendous threats may confuse the beginner, an expert knows what to do: 1. N-B5, thr. 2. N-K6 mate, and suddenly the black Queen is completely powerless.

No. 206 (DeJong)

This problem shows the well-known symmetry idea. So, we must make use of the "empty squares".

1. R-KR2, P-Q3; 2. R-R3 ch, K-K7; 3. P-Q3 ch and 4. R-R1 mate. This is as the author had it in mind. But, sorry enough, there is a shorter alternate solution:

1. K-Q6, K-B5 (K5); 2. R-B3 (N3), P-Q6; 3. R-B4 (R-N4) mate. This problem got a reward of two more points, 6 in total.

No. 207 (Layer)

The black Queen covers sufficiently the critical spots, but after 1. N-R6 (stopping the Pawn) her majesty must move, with fatal consequences.

No. 208 (Bettman)

After 1. RxP, white must give the Queen opportunity to mate by moving the Rook or the King. But time and again black promotions cross the white plans. A very interesting problem.

1. —, P-Q8/B; 2. R-K3, PxR; 3. Q-N8 mate.

1. —, P-Q8/N; 2. K-N4, NxB; 3. Q-R8 mate.

1. —, P-Q8/Q; 2. R-Q3, QxR; 3. Q-N8 mate.

1. —, PxNB8/N; 2. B-R4 and 3. B-B6 mate.

1. —, PxNB8/Q; 2. R-R3 and 3. Q-N8 mate.

1. —, PxNK8/N; 2. K-N5 and 3. Q-R8 mate.

1. —, PxNK8/Q: 2. R-B3 and 3. Q-N8 mate.

No. 209 (DeMoraes)

1. RxPB6, thr. 2. R-B3 mate. The King-Queen battery works perfectly, but every time in a different way.

No. 210 (Carpenter)

This problem is a so-called "Durban", which is the name for problems in which only King moves lead to the purpose.

1. K-B4, P-Q4; 2. K-B5, KxN; 3. K-K5 mate.

1. —, K-Q4; 2. K-K3, K-K6; 3. K-Q4 mate.

No. 211 (Layer)

1. B-K3, thr. 2. Q-Q4 mate. The variations make this problem very lively.

DUTCH

204 1. Tf6:, dr. 2. Td6:; 3. Tc6 mat of Ld4: mat.

1. —, Pf6:; 2. Td6: en 3. Tc6 mat.

1. —, Tf6:; 2. Pg5, Te6; 3. Pe6: mat.

2. —, anders: 3. Pe4 mat.

1. —, Pe5; 2. Pd6: en 3. Pe4 mat.

1. —, Te5; 2. Pf4: en 3. Pd3 mat.

1. —, Pb8; 2. Tf5:†, Le5; 3. Te5: mat.

1. —, P(a)b6 pf c7; 2. Pe7 (:) en mat.

1. —, Td5; 2. Pf4: en mat.

205 1. Pc5, dr. 2. Pe6 mat.

206 1. Th2, d6; 3. Th3†, Ke2; 3. d2† en 4. Th1 mat.

Neven: 1. Kd6, Kc4 (e4); 2. Tf3 (Tb3), e3; 3. Tf4 (Tb4) mat.

207 1. Pa6 tempo.

208 1. Tg2:

1. —, d1L; 2. Te3, fe; 3. Dg8 mat.

1. —, d1P; 2. Kb4. Pf2:; 3. Da8 mat.

1. —, d1D; 2. Td3, Dd3:; 3. Dg8 mat.

1. —, dcP; 2. Lh4 en 3. Lf6 mat.

1. —, dcD; 2. Ta3 en 3. Dg8 mat.

1. —, deP; 2. Kb5 en 3. Da8 mat.

1. —, deD; 2. Tc3 en 3. Dg8 mat.

1. —, deL; 2. Tb5 en 3. Dg8 mat.

209 1 Tc6:, dr. 2. Tc3 mat.

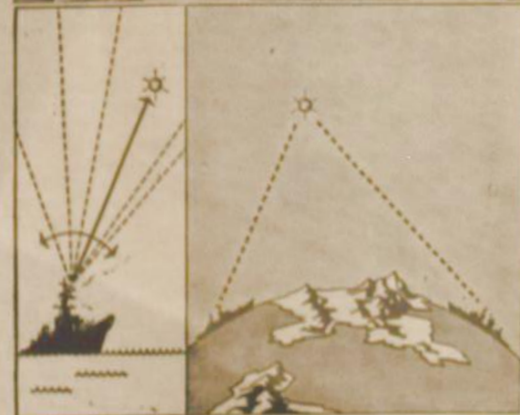
210 1. Kf4, d5; 2. Kf5, Kd3:; 3. Ke5 mat.

1. —, Kd5; 2. Ke3, Ke6; 3. Kd4 mat.

211 1. Le3, dr. 2. Dd4 mat.

The solutions of the July problems will be published next week.

WARSHIP'S GLOBAL VOICE—This is the new lightweight shipboard satellite communications terminal (top) U.S. Navy warships will use to send voice and teletype messages around the globe to other warships via (diagram below) all those satellites launched recently for the military. In all, there will be 15 of them in orbit.

"Communicating CHRIST to CADETS"

This was the theme of the seventh annual Calvinist Cadet Corps Counselors' Convention, held on August 26 and 27 in the Calvin College Knollcrest Campus, Grand Rapids, Mich. This was also the theme of the inspirational address, given by the Rev. Earl Schipper, Pastor of the Middleville Christian Reformed Church. Hundreds of Counselors, from Southern California, Eastern Ontario, and practically all areas in between gathered for two days of inspiration, Spirit-filled fellowship and instruction. On Thursday preceding the Convention, the Cadet Corps Congress met for its semi-annual business meeting. Several milestones were reached: At this meeting the Cadet Corp elected its representatives to the United Calvinist Youth (U.C.Y.), a new organization which "accepts as its purpose the task of uniting and guiding Christian Youth and their organizations . . . ." The Calvinettes elected their representatives recently, as did the Young Calvinist Federation at its Convention in Chicago last month. The Cadet representation consists of one Canadian and three American members. A second milestone reached was that for the first time a Canadian was elected to the Executive Board of the Calvinist Cadet Corps; while also for the first time the "Fair Share", a system under which all Cadet Councils pay their part toward the operating expenses of the Corps, reached its objective (approximately $21,000.00 for this fiscal year). Truly, the Lord has blessed the Calvinist Cadet Corps, and there is much to be thankful for.

The Convention was attended by approximately five hundred Cadet Counselors and their wives. Friday afternoon saw the Annual Business meeting, at which the nearly $60,000.00 budget was discused and approved. Several standing committees reported on their work, and a very interesting and inspiring report was given by Martin Keuning, the Executive Director.

After an excellent Counselor-and-Wife Banquet, the mass meeting was held. Seated on the lawn near the pond, a short distance from the Seminary Chapel, hundreds of Counselors and their wives wer thrilled by the testimony in song from Mr. Ed McCarthy, followed by the inspiring words of the Rev. Schipper. He challenged the Counselors not to merely speak about Christ, but to *communicate* Christ to Cadets in word as well as action.

Saturday morning was taken up by classroom instruction for the Counselors and a tour for their wives. Instruction was given in twelve subjects, ranging from Spiritual Counseling and Christian Service to Physical Fitness and Drilling & Dress Parade. A noon luncheon formally concluded the Convention.

The Cadet Program has grow tremendously since its start some twelve years ago. Also in Canada several Churches are using the program, and it has proven to be a blessing. Several Cadet Councils have formed in Canada to promote co-operation among Clubs and encourage and assist the development of new ones.

There is the Fraser Valley Council; a new one (as yet unnamed) in the Edmonton area; Quinte Council in Eastern Ontario; Algonquin Council in the Toronto area; Niagara Council; another new one in the Hamilton area, and Huron & Erie Council in the South-Western Ontario area. Many of our boys enjoy being a Calvinist Cadet; many more would like to be, but their churches do not as yet use the program.

The Corps Office stands ready to answer questions, and give you any information you may wish. Contact any Church which has a Cadet Club, and its Counselors will gladly assist you. Councils hold regular monthly meetings, which you are welcome to attend. If there are no Clubs or Councils near you, please direct your inquiry to the Calvinist Cadet Corps, 1321 Alger Street, S.E., Grand Rapids, Mich., 49507.

J. Nusselder

CURRENT COMMENTS

"Evidence of the extreme suffering of Christian communities in the southern Sudan is documented in correspondence received by Church Missionary Society (Anglican) officials in London. They report that wanton acts of murder, torture, wholesale looting and destruction by Khartoum government troops have left the churches in the south virtually without leadership and forced whole villages to flee into the bush or across the borders to Uganda or the Congo . . . while the attention of the world is focused on the struggle for political justice in Southern Africa, this equally grave struggle to the north seems to arouse very litle public concern."

—E.P.S. report.

WHAT IS YOUR OPINION?

Is the Summer Vacation Too Long?

Another 10-week summer vacation of the school children is over. As some of our readers told us in their answers most of the children as well as the parents are glad, especially at the end of the vacation, when the school opens its doors again for another school year.

Concerning the topic itself, *"Is the summer vacation of the school children too long?"* there seems to be difference of opinion among the writers.

Both pro's and con's presented their opinions in the several letters we received wherein many of them expressed their appreciation of the occasional publishing of a series of questions related to a specific and timely topic.

Question number 4 was perhaps a little too technical, for some of the participants left these questions unanswered. Yet, it is surprising to notice how the summer courses of the high schools are booming. During the last few years I have read many articles, particular in American magazines, dealing with the improvement of the educational system. In California, for instance, a new high school operates under a rigid curriculum with the emphasis on the more basic subjects, such as: languages, science, and history, while a minimum of sport and class activities is planned. The summer vacation is kept rather short. Nevertheless, students from all over California applied for admittance to that particular high school, so that the board was forced to turn down a great number of applicants.

In the same State several school boards are talking about building schools provided with air condition so that the extent of the summer vacation can be eliminated.

Perhaps in the near future the schools in general will deal with similar educational changes.

Right now we turn to the answers as given by our readers.

QUESTION 1.

In your opinion, do you believe that the 8-10 week summer vacation, especially for the children who attend grade school or high school, is too long?

This is actually the main question and for the sake of clarity we will divide the answers in pro's and con's.

PRO'S

I don't think the summer vacation is too long, because the teachers as well as the children need a long period to relax. Moreover, it is almost impossible to teach or to study in a hot summer as we just experienced.

—

Children need more vacation time than adults. Two months is sufficient to take away the pressure of compulsory education, and when there is time they submit themselves to it again.

—

The summer vacation might be too long for a mother of a large family, but the children enjoy the vacation almost till the end.

CONS

This year our children will have a 9½ week summer vacation, while the last 1½ week of the closing school year the children learn hardly anything. Four weeks vacation seems to me sufficient for the children to relax from their schoolwork.

At the high school the situation is even worse. Why do our teenagers need a vacation of 10 weeks? Is it impossible for them to concentrate on their studies on account of the weather? Does having a part-time job or doing manual labour not exhaust them? Why should studying for them be such a hardship?

The ten-week vacation is too long. The first three weeks the children and the parents enjoy it, but after the fourth week of their vacation most of the children begin to talk about going back to school. They hang around the house, they fight with each other, they go in and out the house many times a day, because they are bored, they do not know what to do with themselves. Especially when the mother has a part-time job, the children misbehave themselves while mother is at work.

—

As far as I am concerned the vacations are too long. Being away from the books for almost ten weeks the children forget a great deal what they have learned the previous year, so that the first weeks of the new school year have to be spent on repetition.

In Holland we had only four weeks. Was this too short for us children? Did we still look tired when we returned to school?

Who is right, the pro's or the con's? Too bad that none of the teachers have answered these questions. Their experiences would undoubtedly have given us a more comprehensive evaluation of the matter. Maybe they will yet comment on the answers.

QUESTION II

How do your children or the children you know in general evaluate the summer vacation?

—

After a month the children are looking forward to going back to school again.

—

Small children really enjoy the 10-week vacation. They always find something to play with. They are seldom bored. High school students enjoy their freedom too! In the meantime they have a part-time job and earn some money for buying clothes or paying their tuition. The *change* of work does them a lot of good. Manual work prepares them for future life. Thus they learn to take some responsibility. It helps them to become mature.

—

During the long summer vacation the children have no goals in mind. They wander around and do not know what to do. This makes them restless and frequently they are being bored. The church might consider to organize camps —if not too far from home—or other activities to keep them busy.

—

Most of the children try to make money (sometimes even the smaller ones). But they make sure that they have free time for themselves and their parents. Children atending primary schools enjoy themselves just by playing outside and to help their mother.

—

The children love the summer vacation, except the last few days they seem to be bored and seem to be glad to return to school.

QUESTION 3

What do you think is the reason (are the reasons) for the long summer vacation?

a. *Is it due to the weather?*
b. *Does the teacher need such a long rest from the daily strain of teaching?*
c. *Does the teacher need the vacation to take a summer course in order to catch up with the studies?*
d. *Is the teacher's salary inadequate, so that he (she) might attain a summer job to earn some extra money?*

—

Most of the readers believe that the weather condition is the main reason why the summer vacation is so long. Some readers assert that the inadequacy of the teacher's salary has been, especially in former days, a significant reason for having such long summer vacations.

If this is true the question remains whether or not the school still should be closed for approximately 10 weeks now the salaries in most cases are sufficient.

One reader writes:

In former days the vacations in America never exceeded four weeks. Whether it was warm weather or not the children went to school. Therefore, I wonder whether the weather condition is the main reason that the schools later on exended the summer vacations.

Perhaps it is due to the salaries the teachers received during those days. The main reason might also be the 'enlightened' idea which has been propagated the last decades that children should not be 'burdened' with too much school work, but grow up 'naturally' without too much dictating from the teacher or parents.

I question, however, whether 10 weeks vacation, especially for the teenagers, equips them morally for the hardships of their future life. Maybe I am too old fashioned.

—

The teachers need a rest. The principal of a big school needs two months vacation, because his responsible task exhausts him. The principal needs the vacation in order to take up his duties again, since the wellbeing of our Christian schools depends tot a large extent on the principal.

—

It is necessary that the teachers continue taking summer courses to keep up with their studies and to equip themselves for their task. Our Christian schools should continually strive to be up-to-date.

—

The teachers should not do much manual work during the summer vacation, unless it is absolutely necessary for financial reasons. Their main concern should be to bo prepared for their task.

—

Almost any teacher needs the summer vacation for reviewing particular subjects. The teacher, who has a family will certainly do his utmost to find a part-time job, since most of them have no sufficient salary, though we trust this situation will gradually improve.

—

Sad to say, but it seems to me that only a few teachers take the opportunity to use their vacation for studying subjects related to their vocation, while the teacher of today needs to keep informed about the changes which are taking place with respect to the field of education.

QUESTION 4

Do you have suggestions to alter the pattern of the summer vacation if you believe this to be necessary? For instance:

a. *During the month of July the children should attend school only in the morning.*
b. *Special classes should be provided for the children who need extra help to prevent them from failing.*
c. *The school building should be equipped with air condition, so that the studies may continue without difficulty.*

A.

To have school in the morning during the month of July is almost impossible. Several parents take their vacation during these weeks; for others transportation might be a handicap.

—

Unless the teachers themselves are willing to teach.

—

Provided the schools are air-conditioned.

B.

It is a good idea, because it gives the children a better chance of getting a good job. To fail means loss of another year while a few weeks of summer school might be sufficient for them to catch up with the others.

—

Children who have difficulty with learning should not be punished by being sent to school while the 'smart ones' have vacation. These students need help right at the beginning of the school year.

Transportation, especially in small communities, makes this system impractical.

C.

If possible, air condition would be an excellent solution. The vacations could be eliminated and the heat would not be a hindrance to the studies.

—

Again we thank all those who, in spite of the heat, sat down and sent us the answers. As before, we enjoyed reading the letters and we hope that many of our readers will participate in the next series of questions.

Wife Preservers

Use multiple skirt and blouse hangers next to your ironing board to save steps.

AS YOU LIKE IT . . .

Weather Records Around the World

Are you happy the hot summer days are again behind us? Or are you already shivering at the thought of the coming winter cold? In both cases there may be comfort in the knowledge that we really don't have it so bad, no matter where we live in Canada.

It may be very uncomfortable to have to work in the summer temperatures of ninety degrees and over, especially if you do heavy labour outside, but think of the people in French Somali, Northeast Africa. Theirs is the hottest country in the world with an average temperature of 88 degrees.

Maybe that doesn't sound too bad? Well, there's another thought: how would you like it to do a good day's work there when the temperature climbs as high as 120 degrees, in the shade that is, on a normal summer day.

Unbearable? Possibly, but there are regions worse than that. In Libya, also in North Africa, temperatures of well over 135 degrees have been registered in the shade.

To find such a hot spot you don't have to travel to Africa either. On August 11, 1933 the thermometers in San Luis, Mexico registered over 136 degrees. And in the deserts of California the mercury has risen to 130 degrees on several occasions.

You would rather stay away from these places and go where there is a lot of sunshine without accompanying discomforts of heat and humidity? Don't go to the Sahara. They have almost constant sunshine there (4300 hours a year) but it's too hot a place to be. By al appearances the best spot, as far as temperature is concerned is a little island in the Marshall Islands in the middle of the Pacific Ocean. Temperatures there never go higher than ninety degrees and never lower than seventy.

Speaking of low temperatures, don't cringe when the thermometer plunges to twenty and more below this winter. Instead think of the people in Siberia where they have thermometers that go as far as ninety degrees below zero. And if you ever wonder why there never was a mad rush of immigrants to the practically empty continent of Antarctica, here is the reason: it's the world's coldest spot. As late as 1960 the mercury in the thermometers there plummeted to almost 127 below. Before 1957 people never bothered to get temperature readings there; they just got out as fast as they could.

Not only is Antarctica the coldest place in the world, it also has the world's windiest place with wind speeds of up to 200 miles per hour.

If it's variation you're after you will have to go to Siberia. Summer and winter there differ by as much as 190 degrees. And if you want variation without going to such extremes as Siberia holds forth, there are certain spots in the United States which hold the undisputed record. In Browning, Montana, the thermometer practically fell off the wall one night, January 23 1916. It read forty-four above when people went to bed and stood at fifty-six below when they got up the next morning, many of them stiff with cold no doubt.

Likely the people in Spearfish, South Dakota, were much happier with their record. It was four below at 7.30 a.m. while they were still trying to wake up over their breakfast. Then, two minutes later the mercury shot up to an astounding forty-five above.

While we're at it, for a good sun tan this winter you don't go to the Northpole, because you won't see any sun at all there for 186 days, that's' almost a half year.

And if you don't like rain buy a ticket to Chile, South America. The Atacama desert there has no measurable rainfall and some people insist not a drop has fallen there for the past 375 years.

The wettest place on earth, on the other hand is a mountain on Hawaii, of all places. Some 470 inches are falling there each year, compared with an estimated average for all of Canada of some thirty-five inches.

Staying away from these places doesn't guarantee you won't run into heavier rain anywhere. The figures are only averages, but if it helps, here is some more information on the subject. The little French island of La Reunion in the Indian Ocean had more than 73 inches of rain one day back in 1952. That's six feet! And a little town by the charming name of Cherrapunji in India one year had over a thousand inches of rain or nearly ninety feet. The records do not say what the inhabitants did with their plenty, but it's a safe guess they got tired of swimming.

Even the United States, the country where, after all, records are born, had nothing to match this. They tried hard however and came up with a figure for Unionville, Maryland. According to the town fathers on July 4, 1956 it rained there 1.23 inches in one minute. Some shower!

Now if, after all this, you still think that Holland has the most rainy days you will be sadly disappointed. The same country that holds the record of 375 years without a drop in one place, Chile, South America, reports that in 1916 in the city of Bahia Felix it rained for 348 days solid. Or, if you think that London, England is the foggiest place in the world you are just as far off the mark, because the Grand Banks near Newfoundland are for 120 days out of each year shrouded in fog. That's probably why they shoved them into the ocean.

All of which only confirms the opinion you had already formed after you came home from your holidays: you can go east or west, but you'll find it: at home it's best.

John Vriesinga

STUDENTS AT UNIONVILLE

Once again the A.R.S.S. invited the Federation of Calvinistic University Clubs to provide an evening programme at the August Unionville Conference. F.C.U.C. has, for the past few years now, eagerly grasped the opportunity, so graciously provided by the A.R.S.S., to "explain who we are, and why guests and students find themselves face to face at this conference", as the president (chairman for the evening) said in his welcoming remarks. "We begin to see more clearly every day," he said, "that one cannot be a student and *in addition* — privately — a Christian, although this is what the universities we attend expect of us . . . . Out of this predicament the Calvinistic University Clubs were born, and joined in a Federation to maintain and develop among university students the Biblical view of life with respect to the various fields of learning."

Two students presented a short paper each on the crucial question: How do we take and work out our Christian stance with respect to the imposing edifice and massive detail of non-Christian learning? It was apparent that this question crystallized a problem that both students had *struggled* with. And in spite of it, or rather, in and through the hesitant and sometimes even misleading formulations, the earnestness and eagerness with which the Christian answer was sought was representative of the spirit of not only the F.C.U.C, evening, but of the entire conference. The lively discussion that followed touched upon such important matters as the need for a community of scholars and students; the difference of direction — also in the academic world — between those who are obedient to Christ and those who reject Him, in spite of the fact that we are all men, and all deal with the same creation; and the importance of carefully seeing the one-ness of the Word of God, e.g. in the understanding of the first chapters of John's Gospel. It is truly amazing but marvellous that such things have everything to do with the smallest detail in one's thought-results.

I was good to be there — to see a growing understanding on the part of the students, as well as to be impressed with the need that both F.C.U.C. and A.R.S.S. try to meet. "In our concern with the academic part of the culture in which we live," the chairman said, "we are one with the A.R.S.S., learn from, lean on, and pray for the A.R.S.S."

If Christian students at universities in Canada wish to make academically concrete and meaningful their commitment to their Lord, they would do well to remain or become vigorous members of the Calvinistic University Clubs.

J.N.K.

During the evening the F.C.U.C. made a statement, in which appreciation towards the A.R.S.S. was expressed. This statement read as follows:

It is with deep gratitude to God that the Federation of Calvinistic University Clubs authorizes its President publicly to state the following:

The Federation wishes to express its appreciation to those men who, called by God to a difficult but urgent task, were impelled to form the Association for Reformed Scientific Studies.

The Association has taken to heart the plight of Chrisitan students in secular universities on this continent. In our time, when the Christian student can, at best, rely on only the individual Christian professor who is himself limited by the structure of such universities, the Association has held before us and guided us into the recognition of the integrally reforming power of the Word of God.

We are deeply grateful for the Christian insight into learning with which the Association has confronted and challenged us through its lecturers at the conferences in Unionville and elsewhere, and through its publications.

We thank the Association for Reformed Scientific Studies, whose creed is our creed, for the work it has thus far accomplished; we call upon our parents to support the Association to their utmost; and we pray that God may richly bless the Association in its endeavours.

Federation of Calvinistic University Clubs,
the President

News from Trinity Christian College

Classes will begin at Trinity Christian College on September 12 for another record enrollment. Total enrollment in the college's two-year liberal arts program will be about 15 per cent higher than 1965, bringing the student population up to 220.

85 of the students will live in residence halls on the campus located at Cheyenne Drive at 123rd Street (just east of Oak Park Avenue) in Palos Heights. These students coming from thirteen states and three Canadian provinces will register on Wednesday afternoon, September 7. Commuting students will register on Thursday afternoon, beginning at 1:00 P.M. Freshman testing willl be held for all entering students on Thursday morning.

Following registration on Thursday, all students will depart for a two-day orientation retreat at College Camp, Lake Geneva, Wisconsin. This is the fourth annual retreat which is intended to set the tone academically, spiritually and socially for the new school year. With the faculty in full attendance, it is also a time for students and teachers to become acquainted.

Trinity will be opening a school year for the first time under the leadership of a president. Dr. Alexander C. De Jong became the college's first president in April of this year. Under his direction, the faculty will continue to be headed by Dean Robert Vander Vennen who has been at the college since it opened in 1959. New faculty appointments are Mr. Richard Kooy, Assistant Professor of Mathematics, Rev. Maarten Vrieze, Assistant Professor of Sociology, and Miss Betty Blankespoor, Instructor in English. Mr. Kooy formerly taught at Chicago Christian High School prior to a year's study at Ohio State University where he is a candidate for the Ph.D. in math. Mr. and Mrs. Kooy are natives of Cicero. They now live in Oak Lawn. Rev. Vrieze comes from Edmonton, Alberta, and is a candidate for the Th.D. in sociology and ethics from the Free University of Amsterdam, the Netherlands. Miss Blankespoor taught this past year at Calvin College, Grand Rapids, Michigan. She has the M.A. from the University of Chicago.

Another recent addition to the college staff is that of Mr. Leslie Larson as Director of Business Affairs. Mr. Larson, a former resident of Roseland, comes to Trinity from Evergreen, Colorado.

VENEZUELA

(Continued from page 9)

the Caroni river, and another dam with a potential capacity of 6 million kilowatts is being built at Guri. The Orinoco steel works on which construction started in 1957, are exploring large quantities of iron and steel products.

Though Bolivar occupies one quarter of Venezuela's territory, its population of 268,000 represents only 3% of the nation's total but its demographic growth is extremely high: in ten years, for example, the population of the new town of San Tomé de Guayana has grown from 4,000 to 50,000. Under the experimental project, some 19,000 adults will be enrolled in functional literacy classes, a further 27,000 in courses at primary level, and 13,000 (including 3,500 women) in vocational training courses.

An Agricultural Zone: Portuguesa

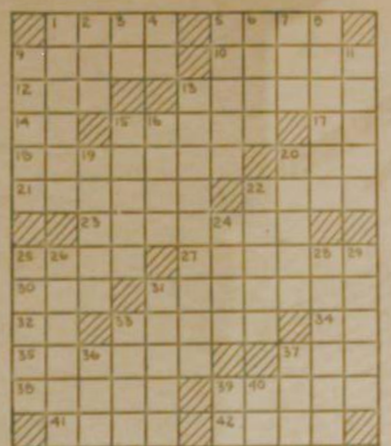
The second experimental project will be carried out in the State of Portuguesa — population 243,700 — in Venezuela's mid-western plains. Portuguesa is one of the country's most prosperous agricultural regions. Because of its geographic position, navigable rivers and road network which connects it with big cities, Portuguesa offers excellent development prospects. Irrigation of nearly 750,000 acres of land and the mechanization of agriculture have already resulted in a considerable increase in the production of rice, sesame and cotton. There are relatively few illiterates (16.9%) but the general level of education is still very low. Under the pilot project, literacy training will be organized for 36,500 adults, courses at primary level for 35,000, and training courses in agricultural techniques for another 10,000.

Urban Problems in Lara

The State of Lara — the third pilot zone — is situated in the northwest of Venezuela near the foothills of the Andes. One of the features of development in this area during the past few years has been the rural exodus and the mushrooming of towns. Country folk flocking to the towns do not always find employment and "belts of poverty" are forming on the outskirts of the cities. Barquisimeto, the capital — 300,000 inhabitants — has become an important business centre and the industries which have grown up in its suburbs could provide jobs for a large number of workers. But although illiteracy is not widespread — the rate is 17% — the general level of education is low and there is a shortage of skilled labour. The experimental project will provide literacy training for 64,000 adults and courses at primary level for another 73,000. In addition, over 25,000 adults will be given instruction in agricultural, business and industrial skills and 2,400 foremen will be trained for supervisory jobs in the new industries.

(Unesco Features)

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS

1. Conceal
5. Tangled mass
9. Island group in So. Pacific
10. Corridors
12. Viper
13. Of the teeth
14. Pronoun
15. Disappoints
17. American moth
18. Prevalent
20. Finesse
21. One of the three kingdoms
22. Purchases
23. Pungent seasoning
25. Caribou or moose
27. American Indian
30. Printers' measures
31. Gnarled
32. Hebrew month
33. "Salad days"
34. Music note
35. Mississippi embankments
37. Chicle
38. Ordeal
39. Ensigns
41. Houston and others
42. French river

DOWN

1. Hurry
2. Mischievous one
3. Perform
4. Grocer's abbreviation
5. Shot
6. Man's name
7. High: mus.
8. Viscous
9. Russian antelope
11. Vents
13. Phone signals: 2 wds.
15. The thigh bone
16. Macaws: Braz.
19. City in France
20. Examine, as bank's book
22. Harte and namesakes
24. Soon
25. Apportioned, as a bridge hand
26. Live coals
28. Inundation
29. Well-known apple
31. Ship's bottoms
33. Gang
36. By way of
37. Fuel
39. Buddha
40. Chinese measure

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

Merrill Denison, Author of Canada's First Bank

Canada's foremost business historian, Merrill Denison, has now completed the most ambitious work of a long and varied career.

It is CANADA'S FIRST BANK, a comprehensive and authoritative two-volume history of one of the country's great financial instutions, the Bank of Montreal.

The story of how banking was introduced to Canada and the distinctive pattern the Bank of Montreal set for all the chartered banks of this country, it required a massive research project on Denison's part not only in Canada, but also in London, Chicago, San Francisco, Boston and New York.

Such a complex undertaking might sap the energy and try the patience of many a man, but as he was putting the finishing touches to the final chapter this summer at his cottage facing the famous Bon Echo rock in Eastern Ontario, Denison said he had thoroughly enjoyed it and had become completely absorbed in the literary detective work it involved. "I felt as excited as if I'd been Perry Mason" he explained. And at the age of 73 he wasn't about to rest on his laurels. He was already discussing another company history which would take him half way around the world.

Merril Denison is a man of many parts. He wrote his first, unpublished book at the age of six to keep his mother, Flora Macdonald Denison, a notable Canadian suffragette, company while she was writing a book herself. He has subsequently been an architect, a pioneer radio playwright, a summer resort operator, critic, documentary consultant, magazine contributor, conservationist and later the author of both a notable popular biography, "Klondike Mike", a Book-Of-The-Month Club choice, and a number of industrial and commercial histories.